

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи състав)

2 юли 2019 година*

„Извъндоговорна отговорност — Обща външна политика и политика на сигурност —
Ограничителни мерки срещу Ислямска република Иран — Замразяване на средства —
Ограничения във връзка с влизането на територията на държавите членки — Поправяне на
вредата, за която се твърди, че е претърпяна от включването и запазването на името на ищеца в
списъците на лица и образувания, спрямо които се прилагат ограничителни мерки —
Имуществени вреди — Неимуществени вреди“

По дело T-406/15

Fereydoun Mahmoudian, с местожителство в Техеран (Иран), за когото се явяват А. Bahrami и
N. Korogiannakis, адвокати,

ищец,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват R. Liudvinaviciute-Cordeiro и M. Bishop, в
качеството на представители,

ответник,

подпомаган от

Европейска комисия, за която се явяват първоначално А. Aresu и D. Gauci, а впоследствие А.
Aresu и R. Tricot, в качеството на представители,

встъпила страна,

с предмет искане на основание член 268 ДФЕС за поправяне за вредите, които ищецът твърди,
че е претърпял от приемането на Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година
относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС
(ОВ L 195, 2010 г., стр. 39), на Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли
2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 423/2007 относно
ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 195, 2010 г., стр. 25), на Решение 2010/644/ОВППС на
Съвета от 25 октомври 2010 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 281, 2010 г.,
стр. 81) и на Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно
ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 281, 2010 г.
стр. 1), въз основа на които името на ищеца е било включено и запазено в списъците на лица и
образувания, спрямо които се прилагат ограничителни мерки,

* Език на производството: френски.

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав),

състоящ се от: I. Pelikánová (докладчик), председател, V. Valančius и U. Öberg, съдии,

секретар: M. Marescaux, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 декември 2018 г.,

постанови настоящото

Решение

I. Обстоятелствата по спора

- 1 Настоящото дело е образувано във връзка с ограничителните мерки, въведени с оглед на оказване на натиск върху Ислямска република Иран, за да преустанови ядрените дейности, създаващи опасност за разпространение на ядрени оръжия и разработване на системи за ядрени оръжия (наричани по-нататък „разпространение на ядрени оръжия“).
- 2 Ищецът г-н Fereydooun Mahmoudian е мажоритарен акционер и председател на управителния съвет на Fulmen. Ищецът Fulmen е иранско дружество, което извършва дейност по-специално в сектора на електрическото оборудване.
- 3 В рамките на Европейския съюз са приети Обща позиция 2007/140/ОВППС на Съвета от 27 февруари 2007 година относно ограничителните мерки срещу Иран (ОВ L 61, стр. 49) и Регламент (ЕО) № 423/2007 на Съвета от 19 април 2007 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 103, стр. 1).
- 4 Член 5, параграф 1, буква б) от Обща позиция 2007/140 предвижда замразяване на всички финансови средства и икономически ресурси на определени категории лица и образувания. Списъкът на тези лица и образувания се съдържа в приложение II към Обща позиция 2007/140.
- 5 По отношение на правомощията на Европейската общност член 7, параграф 2 от Регламент № 423/2007 предвижда замразяване на финансовите средства на лицата, субектите и структурите, които Съветът на Европейския съюз е определил като участващи в разпространението на ядрени оръжия съгласно член 5, параграф 1, буква б) от Обща позиция 2007/140. Списъкът на тези лица, субекти и структури се съдържа в приложение V към Регламент № 423/2007.
- 6 Обща позиция 2007/140 е отменена с Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 195, стр. 39).
- 7 Член 20, параграф 1 от Решение 2010/413 предвижда замразяване на финансовите средства на няколко категории образувания. Тази разпоредба се отнася по-специално до „лица и образувания [...], които участват, имат пряко отношение или предоставят подкрепа за [разпространението на ядрени оръжия] или [до] лица или образувания, действащи от тяхно име или по тяхно указание, или образувания, притежавани или контролирани от тях, включително по незаконен начин, [...], изброени в приложение II“.

- 8 Списъкът в приложение II към Решение 2010/413 е заменен с нов списък, приет с Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 281, стр. 81).
- 9 На 25 октомври 2010 г. Съветът прие Регламент (ЕС) № 961/2010 относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 281, стр. 1).
- 10 От момента на приемането на Решение 2010/413 на 26 юли 2010 г. Съветът включва името на ищеца в списъка на лицата, образуванията и структурите, съдържащ се в таблица I от приложение II към посоченото решение.
- 11 Вследствие на това името на ищеца е вписано в списъка на лицата, образуванията и структурите в таблица I от приложение V към Регламент № 423/2007 с Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли 2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент № 423/2007 (ОВ L 195, стр. 25). Като последица от приемането на Регламент за изпълнение № 668/2010 финансовите средства и икономическите ресурси на ищеца са замразени.
- 12 В Решение 2010/413, както и в Регламент за изпълнение № 668/2010 Съветът приема, че по отношение на ищеца са налице следните основания: „Директор на Fulmen“.
- 13 С писмо от 26 август 2010 г. ищецът моли Съвета да преразгледа неговото включване в списъка в приложение II към Решение 2010/413, и в списъка в приложение V към Регламент № 423/2007. Освен това той приканва Съвета да му съобщи въз основа на какви доказателства е приел ограничителните мерки срещу него.
- 14 Приемането на Решение 2010/644 не засяга вписването на името на ищеца в списъка в приложение II към Решение 2010/413.
- 15 Тъй като Регламент № 423/2007 е отменен с Регламент № 961/2010, Съветът включва името на ищеца в таблица А, точка 14 от приложение VIII към последния регламент. Поради това от този момент финансовите средства на ищеца се замразяват на основание член 16, параграф 2 от Регламент № 961/2010.
- 16 С писмо от 28 октомври 2010 г. Съветът отговаря на писмото на ищеца от 26 август 2010 г., като посочва, че след повторно разглеждане отхвърля неговото искане за заличаване на името му от списъка в приложение II към Решение 2010/413, и от този в приложение VIII към Регламент № 961/2010. Във връзка с това той уточнява, че доколкото преписката не съдържа нови доказателства, обосноваващи промяна в позицията му, предвидените в посочените текстове ограничителни мерки трябва да продължат да се прилагат по отношение на ищеца. Съветът също така посочва, че решението му да запази името на ищеца в тези списъци не се основава на фактори, различни от посочените в мотивите в тези списъци.
- 17 С решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), Общият съд отменя Решение 2010/413, Регламент за изпълнение № 668/2010, Решение 2010/644 и Регламент № 961/2010 по отношение на Fulmen и на ищеца.
- 18 Що се отнася до действието във времето на отмяната на актовете, оспорвани с жалбата, по която е постановено решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), в точка 106 от това решение Общият съд припомня по отношение на Регламент № 961/2010, че съгласно член 60, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, в отклонение от член 280 ДФЕС решенията на Общия съд, с които даден регламент се обявява за недействителен, влизат в сила едва с изтичането на срока за обжалване, посочен в член 56, първа алинея от споменатия статут, или, ако в този срок е подадена жалба, от момента на отхвърлянето на последната. В случая в съдебното решение е прието, че опасността да се

засегне сериозно и необратимо ефикасността на наложените с Регламент № 961/2010 ограничителни мерки не изглежда достатъчно висока предвид същественото отражение на тези мерки върху правата и свободите на жалбоподателите, за да обоснове запазването на последиците на посочения регламент спрямо същите за период, който превишава предвидения в член 60, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз.

- 19 Освен това в точка 107 от решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), Общият съд запазва последиците на Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, до момента, в който отмяната на Регламент № 961/2010 породи действие.
- 20 На 4 юни 2012 г. Съветът обжалва пред Съда решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142). Тази жалба е регистрирана като дело C-280/12 P. В подкрепа на посочената жалба Съветът твърди по-специално че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил, че Съветът е трябвало да предостави доказателства, позволяващи да се установи участието на Fulmen на обекта Qom/Fordoo (Иран), независимо че доказателствата, които са могли да бъдат посочени, произхождат от поверителни източници и че допуснатите от Общия съд грешки при прилагане на правото се отнасят до два аспекта на предоставянето на тези доказателства, като първият е свързан с предоставянето на доказателства от държавите членки на Съвета, а вторият — с предоставянето на поверителни данни на съда.
- 21 С решение от 28 ноември 2013 г., Съвет/Fulmen и Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), Съдът отхвърля жалбата като неоснователна, като потвърждава постановеното от Общия съд в точка 103 от решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), а именно че Съветът не е представил доказателства за участието на Fulmen на обекта Qom/Fordoo.
- 22 С Регламент за изпълнение (ЕС) № 1361/2013 на Съвета от 18 декември 2013 година за прилагане на Регламент № 267/2012 (ОВ L 343, 2013 г., стр. 7) Съветът, съобразявайки се с решение от 28 ноември 2013 г., Съвет/Fulmen и Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), заличава името на ищеца от списъците на лицата и образуванията, към които се прилагат ограничителни мерки, съдържащи се съответно в приложение II към Решение 2010/413 и в приложение IX към Регламент № 267/2012, считано от 19 декември 2013 г. Оттогава името на ищеца не е включвано отново в нито един списък.

II. Производството и исканията на страните

- 23 На 26 юли 2015 г. ищецът предявява настоящия иск в секретариата на Общия съд. Делото е разпределено на първи състав на Общия съд.
- 24 На 9 ноември 2015 г. Съветът представя писмена защита.
- 25 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 9 ноември 2015 г., Европейската комисия иска да встъпи в настоящото производство в подкрепа на исканията на Съвета.
- 26 На 2 декември 2015 г. ищецът представя становището си във връзка с молбата за встъпване на Комисията. Съветът не представя писмено становище по тази молба в определения срок.
- 27 С решение на председателя на първи състав на Общия съд от 10 декември 2015 г., прието в съответствие с член 144, параграф 4 от Процедурния правилник на Общия съд, Комисията е допусната да встъпи в спора.
- 28 На 12 януари 2016 г. ищецът представя реплика.

- 29 На 25 януари 2016 г. Комисията представя писмено становище при встъпване. Нито Съветът, нито ищецът са представили становища по това изявление.
- 30 На 26 февруари 2016 г. Съветът представя дуплика.
- 31 С писмо, получено в секретариата на Общия съд на 29 март 2016 г., ищецът иска на основание член 106, параграф 1 от Процедурния правилник да бъде проведено съдебно заседание за изслушване на устните състезания.
- 32 По предложение на съдията докладчик Общият съд (първи състав) постановява извършването на първо процесуално-организационно действие, а именно изслушването на страните по евентуалното спиране на производството до постановяване на решението на Съда, с което се слага край на производството по дело C-45/15 P, Safa Nicu Sepahan/Съвет. Съветът е представил становището си по този въпрос в рамките на определения срок.
- 33 След промяна в съставите на Общия съд, съгласно член 27, параграф 5 от Процедурния правилник съдията докладчик е включен в първи състав, на който поради това е разпределено настоящото дело.
- 34 С решение от 31 август 2016 г. председателят на първи състав на Общия съд решава да спре производството по настоящото дело.
- 35 След произнасянето на решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (C-45/15 P, EU:C:2017:402), по предложение на съдията докладчик Общият съд (първи състав) предприема второ процесуално-организационно действие, а именно изслушването на страните какви според тях са последиците от посоченото съдебно решение за настоящото дело (наричано по-нататък „второ процесуално-организационно действие“). Главните страни и Комисията представят становище по този въпрос в определения срок.
- 36 С писмо от 28 ноември 2018 г. Комисията уведомява Общия съд, че като продължава да подкрепя позицията на Съвета, тя не счита за необходимо да участва в съдебното заседание по настоящото дело.
- 37 Устните състезания и отговорите на главните страни на поставените от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 11 декември 2018 г.
- 38 Ищецът моли Общия съд:
- да обяви иска за допустим и основателен,
 - да осъди Съвета да му плати сумата от 2 227 000 EUR като обезщетение за имуществените вреди и сумата от 600 000 EUR като обезщетение за неимуществени вреди, които е претърпял поради същото това включване в списъците,
 - да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.
- 39 Съветът и Комисията искат от Общия съд:
- да отхвърли иска,
 - да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

III. От правна страна

A. Относно компетентността на Общия съд

- 40 Като се основава на решение от 18 февруари 2016 г., Jannatian/Съвет (T-328/14, непубликувано, EU:T:2016:86), в дубликата Съветът възразява, че доколкото ищецът е обосновал искането си за обезщетение за вреди с незаконосъобразното включване на името му в списъка в приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, Общият съд не е компетентен да се произнесе по настоящия иск, тъй като член 275, втора алинея ДФЕС не предоставя на Общия съд компетентност да се произнася по искане за обезщетение, основано на незаконосъобразността на акт, спадащ към общата външна политика и политика на сигурност (ОВППС).
- 41 В отговор на въпрос, зададен от Общия съд в съдебното заседание, който приканва ищеца да представи становище по възражението за недопустимост на Съвета, ищецът посочва, че с настоящия иск се стреми да получи обезщетение за вредите, причинени само от регламентите, приети от Съвета, което е отбелязано в протокола от заседанието. С оглед на този отговор се налага изводът, че по същество ищецът променя второто основание на исковата молба и в крайна сметка иска от Общия съд единствено да осъди Съвета да му изплати сума в размер на 2 227 000 EUR като обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди в резултат на незаконосъобразното включване на името му в спорните списъци, приложени към Регламент за изпълнение № 668/2010 и към Регламент № 961/2010 (наричани по-нататък „спорните списъци“), и сума в размер на 600 000 EUR като обезщетение за неимуществените вреди, които е претърпял в резултат на същото това включване.
- 42 Във всеки случай следва да се припомни, че съгласно член 129 от Процедурния правилник Общият съд служебно може във всеки един момент, след изслушване на главните страни, да се произнесе относно липсата на абсолютни процесуални предпоставки, които съгласно съдебната практика включват компетентността на съда на Съюза да разгледа делото (вж. в този смисъл решения от 18 март 1980 г., *Ferriera Valsabbia* и др./Комисия, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78—228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 и 85/79, EU:C:1980:81, т. 7 и от 17 юни 1998 г., *Svenska Journalistförbundet/Съвет*, T-174/95, EU:T:1998:127, т. 80).
- 43 В това отношение от съдебната практика следва, че макар иск за обезщетение за вреди, за които се твърди, че са претърпени в резултат на приемането на акт в областта на ОВППС, да е извън компетентността на Общия съд (решение от 18 февруари 2016 г., Jannatian/Съвет, T-328/14, непубликувано, EU:T:2016:86, т. 30 и 31), Общият съд винаги е признавал компетентността си да разглежда искания за обезщетение за вреди, за които се твърди, че са били претърпени от лице или образувание поради ограничителните мерки, наложени срещу него в съответствие с член 215 ДФЕС (вж. в този смисъл решения от 11 юли 2007 г., *Sison/Съвет*, T-47/03, непубликувано, EU:T:2007:207, т. 232—251 и от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 45—149).
- 44 Не би могло да се приеме друго разрешение, щом става въпрос за искане за обезщетение за вреди, за които се твърди, че са били претърпени от лице или образувание поради ограничителните мерки, приети срещу него в съответствие с член 291, параграф 2 ДФЕС.
- 45 Всъщност съгласно съдебната практика няма разпоредба на Договора за функционирането на ЕС, която да предвижда, че част шеста от него, предмет на която са институционалните и финансовите разпоредби, не е приложима в материята на ограничителните мерки. Ето защо прибягването до член 291, параграф 2 ДФЕС, съгласно който „[к]огато са необходими еднакви условия за изпълнение на правно обвързващите актове на Съюза, тези актове предоставят изпълнителни правомощия на Комисията или, в някои специфични и надлежно обосновани

случаи, както и в случаите, предвидени в членове 24 и 26 от Договора за Европейския съюз, на Съвета“, не е изключено, ако са изпълнени условията, предвидени в тази разпоредба (решение от 1 март 2016 г., National Iranian Oil Company/Съвет, C-440/14 P, EU:C:2016:128, т. 35).

- 46 В настоящия случай ограничителните мерки, приети срещу ищеца с Решение 2010/413, впоследствие изменено с Решение 2010/644, са приложени с Регламент за изпълнение № 668/2010, приет в съответствие с член 291, параграф 2 ДФЕС, и с Регламент № 961/2010, приет в съответствие с член 215 ДФЕС.
- 47 От това следва, че макар да няма компетентност да се произнесе по искането за обезщетение на ищеца, доколкото то се отнася до вредите, които последният твърди, че е претърпял в резултат на приемането на Решение 2010/413, изменено впоследствие с Решение 2010/644, Общият съд все пак е компетентен да се произнесе по това искане, доколкото се отнася до вредите, които ищецът твърди, че е претърпял в резултат на прилагането на същото решение с Регламент за изпълнение № 668/2010 и с Регламент № 961/2010 (наричани по-нататък „спорните актове“).
- 48 Ето защо трябва да се направи извод, че Общият съд е компетентен да разгледа настоящия иск след изменението му в съдебното заседание, т.е. доколкото се отнася до обезщетение за вредите, които ищецът твърди, че е претърпял поради това, че ограничителните мерки, приети срещу него в Решение 2010/413, впоследствие изменено с Решение 2010/644, са били приложени чрез спорните актове (наричани по-нататък „спорните мерки“).

Б. По същество

- 49 Съгласно член 340, втора алинея ДФЕС „[в] случай на извъндоговорна отговорност, Съюзът в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите членки, е длъжен да поправи вредите, причинени от неговите институции или служители, при изпълнението на техните задължения“. Съгласно постоянната съдебна практика, за да се ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС за неправомерни действия на институциите, трябва да е изпълнена съвкупност от условия, а именно неправомерност на поведението, за което се упрекуват институциите, действително наличие на вреда и причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда (вж. решение от 9 септември 2008 г., FIAMM и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, EU:C:2008:476, т. 106 и цитираната съдебна практика, решения от 11 юли 2007 г., Schneider Electric/Комисия, T-351/03, EU:T:2007:212, т. 113 и от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 47).
- 50 В подкрепа на иска по настоящото производство ищецът твърди, че в случая са изпълнени трите посочени по-горе условия.
- 51 Съветът, подкрепян от Комисията, моли искът да бъде отхвърлен като неоснователен, с мотива че ищецът не е доказал — макар да носи тежестта за това — че в случая са налице всички условия за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза.
- 52 Съгласно постоянната съдебна практика условията за ангажирането на извъндоговорната отговорност на Съюза по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС, както са посочени в точка 49 по-горе, са кумулативни (решение от 7 декември 2010 г., Fahas/Съвет, T-49/07, EU:T:2010:499, т. 92 и 93 и определение от 17 февруари 2012 г., Dagher/Съвет, T-218/11, непубликувано, EU:T:2012:82, т. 34). От това следва, че ако едно от тези условия не е изпълнено, искът трябва да се отхвърли в неговата цялост, без да е необходимо да се изследват другите условия (решение от 26 октомври 2011 г., Dufour/ЕЦБ, T-436/09, EU:T:2011:634, т. 193).

53 Поради това в случая следва да се провери дали ищецът е изпълнил задължението си да докаже, че действието, за което упреква Съветът, а именно приемането на спорните актове и запазването на името му в спорните списъци, е неправомерно, че действително са настъпили имуществените и неимуществените вреди, които твърди, че е претърпял, и че е налице причинно-следствена връзка между приемането на актовете и твърдените вреди.

1. Относно твърдяната неправомерност

54 Ищецът твърди, че е изпълнено условието за наличието на неправомерно поведение на дадена институция, тъй като по същество приемането на спорните актове и запазването на името му в спорните списъци е достатъчно съществено нарушение от страна на Съвета на правни норми, които имат за цел да предоставят права на частноправните субекти — нарушение, което съгласно съдебната практика може да доведе до ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза.

55 В това отношение, първо, ищецът припомня, че от решение от 21 март 2012 г., *Fulmen и Mahmoudian/Съвет* (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), и от решение от 28 ноември 2013 г., *Съвет/Fulmen и Mahmoudian* (C-280/12 P, EU:C:2013:775), постановено по жалба от Съвета и отхвърлящо посочената жалба (вж. т. 21 по-горе), следва, че спорните актове са незаконосъобразни.

56 Всъщност, от една страна, той припомня, че в решение от 21 март 2012 г., *Fulmen и Mahmoudian/Съвет* (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), Общият съд е постановил, че Съветът не е имал никакви доказателства срещу ищеца, за да обоснове включването му в спорните списъци, и счита, че този факт е достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да предостави права на частноправните субекти — нарушение, което може да доведе до ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза. В отговор на въпроса, поставен в рамките на второто процесуално-организационно действие, той посочва, че с оглед на сходството между правопораждащите факти в настоящия случай и в делото, по което е постановено решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (C-45/15 P, EU:C:2017:402), всички констатации относно сериозността на неправомерния характер на поведението на Съвета в последното дело могат да се приложат *mutatis mutandis* в настоящото производство. Той добавя, че Общият съд следвало стигне до заключение, че единствено отмяната на спорните актове не може да представлява достатъчно удовлетворение за понесените от него неимуществени вреди.

57 От друга страна, ищецът счита, че решението на Съвета, въпреки очевидния характер на неправомерността, установена от Общия съд в решението му от 21 март 2012 г., *Fulmen и Mahmoudian/Съвет* (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), да обжалва това съдебно решение, представлява злоупотреба с власт, която има за последица утежняването на претърпяната от него вреда.

58 Второ, ищецът твърди, че спорните мерки са довели до нарушаване на свободата на стопанска инициатива и правото на собственост, с които той разполага съгласно членове 16 и 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“). Това нарушение на посочените основни права утежнявало допуснатата от Съвета неправомерност до такава степен, че действията му съставлявали съществено нарушение.

59 В отговора на въпроса, поставен в рамките на второто процесуално-организационно действие, Съветът, подкрепян от Комисията, вече не оспорва неправомерността, произтичаща от приемането на спорните мерки, и приема, че заключенията на Съда в решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (C-45/15 P, EU:C:2017:402), относно наличието на достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да предостави права на

частноправните субекти, са от значение за настоящия случай, тъй като посочването на ищеца е станало при обстоятелства, близки до тези, довели до посоченото решение. За сметка на това той се противопоставя на твърденията на ищеца за злоупотреба с власт и нарушение на членове 16 и 17 от Хартата и счита, че решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (C-45/15 P, EU:C:2017:402), не дава никакво релевантно указание в това отношение.

- 60 В конкретния случай в решение от 21 март 2012 г., *Fulmen и Mahmoudian/Съвет* (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), Общият съд констатира незаконосъобразността на спорните актове.
- 61 Въпреки това следва да се припомни, че съгласно трайната практика на Общия съд установяването на незаконосъобразност на правен акт не е достатъчно, колкото и нередно да е допускането на тази незаконосъобразност, за да се приеме, че е изпълнено условието за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза, свързано с неправомерността на поведението, в което се упрекуват институциите (решения от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 50; в този смисъл вж. също решения от 6 март 2003 г., *Dole Fresh Fruit International/Съвет* и Комисия, T-56/00, EU:T:2003:58, т. 71—75 и от 23 ноември 2011 г., *Sison/Съвет*, T-341/07, EU:T:2011:687, т. 31). Ето защо евентуалната отмяна на един или няколко акта на Съвета, които са в основата на изтъкнатите от ищеца вреди, дори когато подобна отмяна е обявена с решение от Общия съд, постановено преди предявяването на иска за обезщетение, не съставлява неопровержимо доказателство за достатъчно съществено нарушение от страна на тази институция, което да позволи *ipso jure* да се установи наличието на извъндоговорна отговорност на Съюза.
- 62 Условието, свързано с наличие на неправомерно поведение от страна на институциите на Съюза, изисква достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да предостави права на частноправните субекти (вж. решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan /Съвет*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 29 и цитираната съдебна практика).
- 63 Изискването за достатъчно съществено нарушение на правна норма с предмет предоставянето на права на частноправни субекти, има за цел, независимо от характера на съответния незаконосъобразен акт, да предотврати случаите, в които рискът от понасяне на вредите, които претендират засегнатите лица, накърнява способността на съответната институция да упражни в пълна степен правомощията си в обществен интерес както в рамките на нормативната си дейност или на дейността, включваща упражняването на избор от областта на икономическата политика, така и в сферата на административните ѝ правомощия, при това без да пренася върху трети лица тежестта на последиците от явни и неизвиними нарушения (вж. решение от 23 ноември 2011 г., *Sison/Съвет*, T-341/07, EU:T:2011:687, т. 34 и цитираната съдебна практика; решение от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 51).
- 64 С оглед на съдебната практика, припомнена в точки 59—61 по-горе, трябва да се провери дали правните норми, които в случая ищецът посочва като нарушени, имат за цел да предоставят права на частноправните субекти и дали Съветът е извършил достатъчно съществено нарушение на посочените норми.
- 65 В подкрепа на искането си за поправяне на вредите ищецът по същество се обосновава с две основания за неправомерност, а именно, първо, приемането на спорните актове и запазването на името му в спорните списъци, въпреки че Съветът не е разполагал с доказателства в подкрепа на тези действия — противоправност, чиито последици били утежнени от злоупотреба с власт от страна на Съвета, тъй като той подава жалба срещу решението от 21 март 2012 г., *Fulmen и Mahmoudian/Съвет* (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), и второ, нарушение на членове 16 и 17 от Хартата.

- 66 Първо, що се отнася до основанията за неправомерност, изведено от приемането на спорните актове и запазването на името на ищеца в спорните списъци от Съвета, без последният да е разполагал с доказателства в подкрепа на тези действия, следва да се припомни, че в точки 68 и 69 от решение от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (T-384/11, EU:T:2014:986), Общият съд приема, че една действваща разумно и с дължима грижа администрация е могла да знае, към момента на приемане на обжалвания във въпросното дело акт, че е длъжна да събере данните или доказателствата, които оправдават отнасящите се до ищеца ограничителни мерки по посоченото дело, за да може в случай на оспорване да докаже, че споменатите мерки са обосновани, като представи тези данни или доказателства пред съда на Съюза. Общият съд стига до извода, че като не е действал по този начин, Съветът е извършил достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти, по смисъла на цитираната в точки 61 и 62 по-горе съдебна практика. В точка 40 от решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (C-45/15 P, EU:C:2017:402), постановено по жалби срещу решение от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (T-384/11, EU:T:2014:986), и отхвърлящо тези жалби, Съдът постановява, че Общият съд правилно е приел, в частност в точки 68 и 69 от решението си, че продължилото почти три години неизпълнение на задължението на Съвета да предостави, в случай на спор, информацията или доказателствата в подкрепа на основанията за приемане на ограничителни мерки по отношение на физическо или юридическо лице, представлява достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти.
- 67 В настоящия случай, както е видно от решение от 21 март 2012 г., *Fulmen и Mahmoudian/Съвет* (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), потвърдено с решение от 28 ноември 2013 г., *Съвет/Fulmen и Mahmoudian* (C-280/12 P, EU:C:2013:775), следва да се посочи, че нарушението, извършено от Съвета, е не само идентично по своя предмет, но и е продължило приблизително шест месеца повече от нарушението, извършено от Съвета по делото, по което е постановено решение от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (T-384/11, EU:T:2014:986).
- 68 От това следва, че от една страна, правната норма, чието нарушение се изтъква в случая, е правна норма, предоставяща права на частноправни субекти, сред които е и ищецът в качеството му на посочено в спорните актове физическо лице. От друга страна, нарушението на посочената норма представлява достатъчно съществено нарушение по смисъла на съдебната практика, припомнена в точка 63 по-горе.
- 69 Освен това от изложените от страните при второто процесуално-организационно действие становища относно последиците, които те извеждат от решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (C-45/15 P, EU:C:2017:402), за настоящото дело, е видно, че самите те понастоящем споделят разбирането, че сочената неправомерност представлява достатъчно съществено нарушение на правна норма, с която се предоставят права на частноправни субекти.
- 70 Що се отнася до твърдението, че по същество последното нарушение е още по-сериозно, тъй като било утежнено от факта, че Съветът е злоупотребил с правомощията си чрез подаването на жалба срещу решението от 21 март 2012 г., *Fulmen и Mahmoudian/Съвет* (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), този довод не може да бъде подкрепен.
- 71 Всъщност съгласно постоянната съдебна практика даден акт е опорочен поради злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и непротиворечиви доказателства изглежда, че е бил приет с единствената или поне определяща цел да постигне различни от изложените в него цели или да избегне процедура, специално предвидена от Договора, за да се противодейства на конкретните обстоятелства (вж. решение от 29 ноември 2017 г., *Montel/Парламент*, T-634/16, непубликувано, EU:T:2017:848, т. 161 и цитираната съдебна практика).

- 72 В това отношение, от една страна, следва да се има предвид, че правото на обжалване на решенията на Общия съд е заложено в член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС и представлява неразделна част от средствата за правна защита, с които разполага съдебната система на Съюза. Съгласно същия член обжалването пред Съда е ограничено до правни въпроси. Впрочем по силата на член 56, втора алинея, изречение първо от Статута на Съда на Европейския съюз жалба може да бъде подадена от всяка страна, чиито искания са изцяло или частично отхвърлени. От разпоредбите на първичното право на Съюза става ясно, че в рамките на ограниченията, определени от него, всяка страна е свободна не само да обжалва решение на Общия съд, но също и да повдига всяко основание, които счита за полезно, за да защити и увенчае с успех исканията си. Ето защо, противно на последното твърдение на ищеца, Съветът не може да бъде упрекнат за подаването на жалба срещу решението от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), за да може, както сочи в писмената си защита, да разполага с „трайна съдебна практика относно ограничителните географски мерки“, тъй като този довод очевидно се отнася до правен въпрос по смисъла на член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС.
- 73 От друга страна, твърдението на ищеца, че Съветът е обжалвал решението от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), единствено с цел оказване на натиск върху Ислямска република Иран да прекрати ядрената си програма, запазвайки по този начин последиците от спорните актове срещу ищеца, не може да бъде прието. Всъщност това твърдение не само не е подкрепено с никакви доказателства или данни, но във всеки случай е ясно, че запазването на тези последици е неразделно свързано с решението да се подаде жалба съгласно член 60, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз. Така по силата на този член „[ч]рез дерогация от член 280 [ДФЕС] решенията на Общия съд, които обявяват регламент за недействителен, влизат в сила само от датата на изтичането на срока, посочен в член 56, първа алинея от настоящия статут или, при предявяването на жалба в този срок, от датата на отхвърлянето на жалбата“.
- 74 Освен това следва да се припомни (вж. т. 18 по-горе), че по отношение на действието във времето на отмяната на Регламент № 961/2010, в точка 106 от решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), Общият съд е постановил, че в случая опасността да се засегне сериозно и необратимо ефикасността на наложените с Регламент № 961/2010 ограничителни мерки не изглежда достатъчно голяма, за да обоснове запазването на последиците на посочения регламент спрямо жалбоподателите за период, който превишава предвидения в член 60, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз. Също така в точка 107 от същото съдебно решение (вж. т. 19 по-горе), той решава да запази последиците от Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, до влизането в сила на отмяната на Регламент № 961/2010.
- 75 От изложеното до тук става ясно, че запазването на последиците от спорните актове срещу ищеца след отмяната им с решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), произтича от прилагането на разпоредбите на Статута на Съда на Европейския съюз и от суверенната преценка на Общия съд, а не от поведението, за което ищецът упреква Съвета, а именно подаването на жалба срещу посоченото решение.
- 76 Следователно при липсата на каквито и да било обективни данни, представени от ищеца, че Съветът е обжалвал решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), с цел да се навреди или да се упражни натиск върху Ислямска република Иран да прекрати ядрената си програма, доводът за злоупотреба с власт от страна на Съвета, която утежнявала нарушението на разглежданата в настоящия случай правна норма, трябва да бъде отхвърлен като неоснователен.

- 77 Що се отнася до второто основание за неправомерност, изведено от нарушение на членове 16 и 17 от Хартата, следва да се отбележи, че ищецът само припомня условията, необходими за да се приеме, че се засяга упражняването на правата и свободите, признати от Хартата, и твърди само че наложените му спорни мерки са имали за цел и резултат съществени ограничения на правото му на собственост и свободата му на упражняване на стопанска дейност, признати в членове 16 и 17 от Хартата.
- 78 Въпреки това, макар съгласно постоянната съдебна практика правото на собственост да е гарантирано от член 17 от Хартата, то не се ползва с абсолютна защита в правото на Съюза, а трябва да бъде отчетено от гледна точка на функцията му в обществото. Следователно върху упражняването на това право могат да се налагат ограничения, при условие че тези ограничения действително отговарят на преследваните от Съюза цели от общ интерес и че не представляват по отношение на преследваната цел непропорционална и нетърпима намеса, която би могла да накърни самата същност на гарантираното по този начин право (вж. решение от 13 септември 2013 г., Makhlouf/Съвет, T-383/11, EU:T:2013:431, т. 97 и цитираната съдебна практика). Тази съдебна практика може да бъде пренесена по аналогия и към свободата на стопанската инициатива, която е гарантирана от член 16 от Хартата.
- 79 В настоящия случай, първо, трябва да се отбележи, че приемането на спорните актове срещу ищеца, доколкото предвиждат замразяване на неговите средства, финансови активи и други икономически ресурси, има за цел да се предотврати разпространението на ядрени оръжия и по този начин да се окаже натиск върху Ислямска република Иран да прекрати съответните дейности. Тази цел се вписва в по-общата рамка на усилията, свързани с поддържането на мира и международната сигурност, и следователно е легитимна и подходяща (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 13 септември 2013 г., Makhlouf/Съвет, T-383/11, EU:T:2013:431, т. 100 и 101 и цитираната съдебна практика).
- 80 Второ, спорните мерки са също така необходими, тъй като алтернативни и представляващи по-малка степен на принуда мерки, като например система за предварително разрешение или задължение за последващо обосноваване на използването на прехвърлените средства, не позволяват да бъде постигната също толкова ефективно преследваната цел, а именно да се предотврати разпространението на ядрени оръжия и така да се окаже натиск върху Ислямска република Иран да прекрати съответните дейности, като се има предвид по-конкретно възможността от заобикаляне на наложените ограничения (вж. по аналогия решение от 13 септември 2013 г., Makhlouf/Съвет, T-383/11, EU:T:2013:431, т. 101 и цитираната съдебна практика).
- 81 Следователно ищецът не е доказал, че спорните актове са нарушили правата му, произтичащи от членове 16 и 17 от Хартата.
- 82 С оглед на посочените съображения трябва да се направи извод, че само първото основание за неправомерност, изведено от приемането на спорните актове и запазването на името на ищеца в спорните списъци от Съвета, макар последният да не е разполагал с доказателства в подкрепа на това, представлява неправомерност, която може да доведе до ангажиране на отговорността на Съюза по смисъла на съдебната практика, припомнена в точка 63 по-горе.

2. Относно твърдяната вреда и наличието на причинно-следствена връзка между неправомерността на поведението, на което се основава искът, и тази вреда

- 83 Ищецът счита, че е доказал действителния и сигурен характер на имуществените и неимуществените вреди, претърпени от него в резултат на спорните актове, както и причинно-следствената връзка между неправомерността на поведението, на което се основа

искът, и твърдените вреди. С оглед на конкретните обстоятелства по случая той счита, че решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (C-45/15 P, EU:C:2017:402), не поставя под въпрос основателността на искането му за обезщетение.

- 84 Съветът, подкрепян от Комисията, възразява срещу доводите на ищеца. Той счита, че изводите на Съда в решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (C-45/15 P, EU:C:2017:402) относно условията за обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди са относими и подкрепят доводите му по настоящото дело.
- 85 Необходимо е да се проучи дали ищецът е представил доказателства за твърдяната вреда и за причинно-следствената връзка между неправомерността на поведението, на което се основава искът, и тази вреда.
- 86 Що се отнася до условието за действителното наличие на вредата, според съдебната практика извъндоговорната отговорност на Съюза може да бъде ангажирана само ако ищецът наистина е претърпял действителна и сигурна вреда (вж. в този смисъл решения от 27 януари 1982 г., *De Franceschi/Съвет* и Комисия, 51/81, EU:C:1982:20, т. 9 и от 16 януари 1996 г., *Candiotte/Съвет*, T-108/94, EU:T:1996:5, т. 54). Ищецът трябва да докаже, че това условие е изпълнено (вж. решение от 9 ноември 2006 г., *Agraz* и др./Комисия, C-243/05 P, EU:C:2006:708, т. 27 и цитираната съдебна практика), и по-специално да представи убедителни доказателства както за наличието, така и за размера на вредата (вж. решение от 16 септември 1997 г., *Blackspur DIY* и др./Съвет и Комисия, C-362/95 P, EU:C:1997:401, т. 31 и цитираната съдебна практика).
- 87 По-конкретно, във всяко искане за обезщетение за вреди, независимо дали става въпрос за имуществени или за неимуществени вреди, символично или за получаване на реално обезщетение, трябва да се уточнява естеството на вредите, които се твърди, че са претърпени, с оглед на поведението, за което се упреква причинителят, и дори приблизително да се оцени цялата вреда (вж. решение от 26 февруари 2015 г., *Sabbagh/Съвет*, T-652/11, непубликувано, EU:T:2015:112, т. 65 и цитираната съдебна практика).
- 88 Що се отнася до условието за наличие на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и твърдяната вреда, то вредата трябва да произтича достатъчно пряко от твърдяното поведение, което трябва да бъде определящата причина за вредата, но липсва задължение да се поправя всяка, дори далечна, вредоносна последица, която е резултат от незаконосъобразно положение (вж. решение от 10 май 2006 г., *Galileo International Technology* и др./Комисия, T-279/03, EU:T:2006:121, т. 130 и цитираната съдебна практика; в този смисъл вж. също решение от 4 октомври 1979 г., *Dumortier* и др./Съвет, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 и 45/79, EU:C:1979:223, т. 21). Ищецът трябва да докаже съществуването на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и твърдяната вреда (вж. решение от 30 септември 1998 г., *Coldiretti* и др./Съвет и Комисия, T-149/96, EU:T:1998:228, т. 101 и цитираната съдебна практика).
- 89 В светлината на посочената по-горе съдебна практика е необходимо да се проучи дали в настоящия случай ищецът е доказал действителния и сигурен характер на имуществените и неимуществените вреди, които твърди, че е претърпял в резултат на приемането на спорните актове и на запазването на името му в спорните списъци, и наличието на причинно-следствена връзка между това приемане и посочените вреди.

а) Относно твърдяната имуществена вреда и наличието на причинно-следствена връзка

- 90 Ищецът твърди, че е бил особено засегнат от предприетите спрямо него спорни мерки, защото към момента на приемането на спорните актове центърът на интересите му се намира във Франция — в рамките на Съюза, тъй като е придобил френско гражданство и пребивава във

Франция, където е открил банкови сметки. Той твърди, че е претърпял четири вида имуществени вреди, а именно, първо, намаляването на стойността на финансовите му активи, дължащо се на липсата на динамично управление, второ, пропуснатите ползи от управлението на недвижимите му имоти, трето, загубите, претърпени в европейските дружества, и четвърто, правните разходи за частично размразяване на средствата му, а след това и за освобождаване на запорираните банкови сметки. Във връзка с тези различни имуществени вреди той иска Съветът да бъде осъден да му плати обезщетение в общ размер от 2 227 000 EUR.

- 91 Съветът, подкрепян от Комисията, иска отхвърляне на искането за обезщетение за твърдяната имуществена вреда.

1) Относно намаляването на стойността на финансовите активи на ищеца, дължащо се на липсата на динамично управление

- 92 Що се отнася до намаляването на стойността на финансовите му активи, дължащо се на липсата на динамично управление, в исковата молба ищецът твърди, че в портфейла си с активи разполага с около 15 милиона евро, голяма част от които са инвестирани в акции на търгувани на фондовата борса европейски дружества, акции в други дружества, срочни депозити в различни валути и корпоративни и държавни облигации, включително облигации на гръцката държава. Освен това той счита, че тъй като управителите на фондове получават възнаграждение средно до 2 % от управляваните средства, вредата, за която иска обезщетение, възлиза на 2 % годишно от размера на активите му, изчислявани от него на 11 милиона евро, без да се включват активите му по откритите в Белгия банкови сметки, т.е. общо 660 000 EUR за тригодишен период.

- 93 В репликата най-напред ищецът посочва, че „динамичният“ портфейл, който се определя с оглед съдържанието му, се характеризира с поемане на риск, който е по-голям от риска, поеман от притежателя на „балансиран“ портфейл, в замяна на по-високи дългосрочни резултати. Самата цел на член 1 от Регламент № 423/2007 била именно да се попречи на всяко лице, срещу което са наложени ограничителни мерки, да управлява адекватно „динамичен“ портфейл. Следователно прилагането на ограничителни мерки било източник на финансови вреди, които трябвало да бъдат компенсирани автоматично, когато тези мерки впоследствие бъдат обявени за незаконосъобразни.

- 94 Ищецът твърди обаче, че неговият портфейл в банка BNP Paribas изисква „динамично“ управление. Като пример за динамично управление той прилага към репликата си извлечение от сметка за ценни книжа в BNP Paribas. Той добавя, че изключението, предвидено в член 29, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕС) № 961/2010 (ОВ L 88, стр. 1), не се прилагало за сметки с такива характеристики, а за сметки като текущата му сметка в банка Belfius, която не изисква динамично управление, и това обяснявало защо не я включва в портфейлите, по отношение на които иска обезщетение за претърпените вреди. Така през периода от юли 2010 г. до началото на 2014 г. липсата на управление на откритите в банка BNP Paribas сметки на ищеца не му позволила да продава високорискови позиции, като например облигациите на гръцката държава, да използва колебанията на пазара, да извършва необходимите за динамичното управление преценки за адаптиране на инвестициите и да вложи ликвидните си средства, придобити от плащанията по фючърсни и форуърдни продукти и получените дивиденди и лихви.

- 95 Съветът, подкрепян от Комисията, възразява срещу доводите на ищеца.

- 96 Следва да се припомни, че съгласно член 76 от Процедурния правилник исковата молба трябва да съдържа, *inter alia*, исканията на ищеца, доказателствата и доказателствените искания, ако има такива. Член 85 от Процедурния правилник изисква представянето на такива доказателства при първата размяна на писмени изявления. Освен това с репликата могат да се представят допълнителни доказателства само при условие че късното им представяне бъде мотивирано.
- 97 В настоящия случай обаче, що се отнася до вредата от намаляването на стойността на финансовите активи поради липсата на динамично управление, в исковата молба ищецът се опитва да обоснове претърпените от него вреди много лаконично или дори противоречиво. Възщност по отношение на вредата, за която се твърди, че е претърпяна, в исковата молба ищецът само описва общо вида инвестиции, които е предприел и състава на своя портфейл от активи, който в точка 66 от исковата молба първоначално оценява на 15 милиона евро.
- 98 От една страна, никъде в исковата молба той не посочва банковите институции, на които е поверил управлението на активите си, или дори размера на тези активи. Най-много в бележка под линия към точка 66 от исковата молба той се позовава общо на две приложения към нея, озаглавени съответно „Извлечения от банкови сметки и писма от банковите институции“ и „Писма от банките“, без да посочва точно на кои документи или части от тези приложения се позовава.
- 99 Следва да се припомни, че съгласно трайно установената съдебна практика, въпреки че текстът на исковата молба може да бъде обосноваван и допълван по конкретни въпроси чрез препращане към определени пасажки от приложени към нея материали, общото препращане към други документи, макар и приложени към исковата молба, не може да компенсира липсата на съществените елементи от правните доводи, които трябва да се съдържат в исковата молба. Нещо повече, Общият съд не следва да търси и да определя в приложенията основанията и доводите, които би могъл да приеме, че представляват основание на иска, тъй като приложенията имат чисто доказателствена и документална функция (вж. в този смисъл решение от 14 декември 2005 г., Honeywell/Комисия, T-209/01, EU:T:2005:455, т. 57 и цитираната съдебна практика).
- 100 От друга страна, в точка 67 от исковата молба ищецът в крайна сметка изчислява без каквато и да било обосновка портфейла си от активи на 11 милиона евро и върху тази основа прилага коефициент от 2 %, за който твърди, без да представя доказателства, че отговаря на средното възнаграждение на управителите на фондове, а след това оценява вредата си на 660 000 EUR за тригодишен период.
- 101 Толкова лаконични и противоречиви доводи в исковата молба изглеждат твърде неточни, за да се определи размерът на тази вреда и така да се даде възможност на Общия съд да разбере обхвата на претенцията на ищеца с оглед на припомнените по-горе разпоредби на Процедурния правилник. Поради това те трябва да се отхвърлят като недопустими.
- 102 От съображения за изчерпателност, дори да се предположи, че въпреки тези обстоятелства в настоящия случай Общият съд може да потърси доказателствата в посочените в точка 96 по-горе приложения към исковата молба, следва да се приеме, че те не позволяват да се определи със сигурност размерът на разглежданата вреда.

103 Що се отнася до приложението, озаглавено „Извлечения от банкови сметки и писма от банковите институции“, то съдържа няколко документа, които ищецът не е определил поотделно. Въпреки това Общият съд отбелязва, че изглежда, става въпрос за документи, които биха могли да се определят по следния начин:

- извлечение от сметка от банка Dexia от 30 юли 2010 г. (стр. 23—25 от приложенията към исковата молба), което не съдържа никъде името на ищеца в качеството му на титуляр на разглежданата сметка;
- удостоверение за баланса към 28 юни 2010 г. по сметка на ищеца в банка Belfius от 23 юли 2015 г., заедно с извлечение от тази сметка за периода от 1 юни 2010 г. до 9 октомври 2010 г. (стр. 26—29 от приложенията към исковата молба), удостоверение и извлечение, които в крайна сметка се оказват неотносими, тъй като в репликата ищецът изрично посочва, че не ги включва в разглежданото искане за обезщетение,
- извлеченията от две сметки на ищеца, открити в банка Société Générale (стр. 30 и 31 от приложенията към исковата молба),
- извлечение от сметка на ищеца по спестовна схема за заети лица в институциите Amundi и Inter Expansion (стр. 32 и 33 от приложенията към исковата молба),
- документ, озаглавен „Доклад за управлението на портфейла“ (Portfolio Management Report), изготвен от банка BNP Paribas Wealth Management, който не съдържа никъде името на ищеца като титуляр на съответната сметка (стр. 34—38 от приложенията към исковата молба),
- таблица с идентификационни данни за сметки, открити в шест институции, и техния размер и вид, без да се уточнява никъде самоличността на титуляря.

104 Така, освен че някои от посочените по-горе документи не позволяват да се установи името на титуляря на съответната сметка, нищо в разглежданото приложение не дава възможност да се разбере действително и със сигурност каква е вредата, за която се твърди, че е претърпяна от ищеца.

105 Противоречивостта на доводите на ищеца изпъква още повече при прегледа на представените в репликата му разяснения, тъй като според тях следвало да се вземат предвид само активите, поверени на банка BNP Paribas. Според документа, озаглавен „Доклад за управлението на портфейла“, представен на стр. 34—38 от приложенията към исковата молба, посочените активи, ако предположим, че принадлежат на ищеца, обаче биха възлезли на 7 746 855 EUR, което е много по-малко от сумата от 11 000 000 EUR, въз основа на която ищецът в крайна сметка изчислява размера на вредите, които твърди, че е претърпял.

106 Що се отнася до приложението, озаглавено „Писма от банките“, то съдържа три писма от три институции в областта на банковото дело или управлението на активи, които установяват единствено факта, че тези институции се съобразяват с последиците от оспорените актове, а именно замразяването на активите на ищеца, и изразяват волята си да спазват действащата правна уредба. Що се отнася до писмото от банка BNP Paribas Wealth Management от 11 февруари 2011 г., авторът на писмото добавя, че не е възможно, както ищецът би искал, да се премине към „консервативно“ управление, т.е. по-малко рисково управление на неговите активи (стр. 157 от приложенията към исковата молба). Трябва да се отбележи, че тези документи не дават възможност да се определи размерът на твърдяната от ищеца вреда. От посочените за изчерпателност съображения следва, че искането за обезщетение за

претърпените вреди от намаляването на стойността на финансовите активи, дължащо се на липсата на динамично управление на тези активи, във всички случаи следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

107 Предвид извода, направен в точка 101 по-горе, и без да е необходимо да се проверява дали ищецът е доказал причинно-следствената връзка, искането за обезщетение за причинените вреди от намаляването на стойността на финансовите активи, дължащо се на липсата на динамично управление на тези активи, трябва да бъде отхвърлено като недопустимо.

2) Относно пропуснатите ползи от управлението на недвижимите имоти

108 Що се отнася до пропуснатите ползи от управлението на недвижимите му имоти, ищецът посочва, че управлението на двата апартамента, които притежава във Франция и в Белгия, е станало невъзможно в резултат на приемането на спорните актове, тъй като не е могъл да получава наеми, да плаща за ремонти и застрахователни полици.

109 В репликата си ищецът посочва, че член 29, параграф 2, буква б) от Регламент № 267/2012, който позволява да продължи събирането на наеми по текущи договори за наем, не е бил приложим в случая с апартамента във Франция, който не е бил отдаден под наем на датата, на която името на ищеца е включено за първи път в списъците на лица и образувания, за които се прилагат ограничителни мерки, поради малък ремонт, който е трябвало да се направи в него. Като се основава на договор, подписан на 18 октомври 2014 г. след оттеглянето на спорните мерки срещу него, ищецът твърди, че стойността на наема на въпросния апартамент възлиза на 2 500 EUR на месец, така че пропуснатите ползи от това, че не е бил отдаден под наем, можели да се оценят на 102 500 EUR.

110 Съветът, подкрепян от Комисията, възразява срещу доводите на ищеца.

111 Като общо правило, както е припомнено в точка 96 по-горе, исквата молба трябва да съдържа, *inter alia*, исканията на ищеца и доказателствата и доказателствените искания, ако има такива. Освен това с репликата могат да се представят допълнителни доказателства само при условие че късното им представяне бъде мотивирано.

112 В настоящия случай обаче следва да се посочи, че в точка 68 от исквата молба — единствената точка от тази молба, отнасяща се до вредата от невъзможността за управление на недвижимите му имоти — ищецът твърди единствено че посочената вреда е причинена от „невъзможност да получава наеми, да плаща за ремонти и застраховки и т.н.“, но не представя по-точно никакви документи или данни, които да обосноват това твърдение, да докажат правата му на собственост и да представят доказателства за вредата и причинно-следствената връзка. Наистина само по отношение на апартамента, който твърди че притежава във Франция, с репликата ищецът е представил приложение В.2, съдържащо три документа, а именно договор за отдаване под наем, подписан на 18 октомври 2014 г., данъчно известие за 2013 г. относно „данък за незаети имоти“, издадено на 29 октомври 2013 г., и писмо от 20 октомври 2014 г. до данъчната служба. Въпреки това, макар тези три документа да са изготвени преди подаването на настоящата искова молба, ищецът не обосновава по никакъв начин късното им представяне едва на етапа на репликата. Поради това приложение В.2 към репликата следва да не се взема предвид като недопустимо. С оглед на изложените дотук съображения искането за обезщетение на посочените по-горе вреди трябва да бъде отхвърлено като недопустимо.

113 От съображения за изчерпателност, дори ако в случая посоченото искане и приложение В.2 бяха обявени за допустими, трябва да се приеме, че ищецът не представя никакви доказателства за действителния и сигурен характер на претендираната в настоящото производство вреда. Всъщност следва да се отбележи по-специално че ищецът не представя никакви доказателства

за правото си на собственост върху двата апартамента, на които твърди, че е собственик, нито доказателство, че тези недвижими имоти са били предназначени за отдаване под наем към момента на приемането на спорните актове.

- 114 Освен това, противно на твърденията на ищеца, спорните актове по никакъв начин не са пречка той да продължи да живее, ако е било така и преди, в притежаван от него апартамент; това важи в още по-голяма степен, тъй като, както ищецът припомня в точка 65 от исковата молба, към момента на приемане на спорните актове той е имал френско гражданство и е пребивавал във Франция.
- 115 От съображенията, изложени по-горе за изчерпателност, следва, че ищецът не доказва твърдяната вреда по отношение на двата апартамента, притежавани от него във Франция и в Белгия, така че искането му за обезщетение за вредата, причинена от загубата на доход от наеми, във всички случаи следва да бъде отхвърлено като неоснователно.
- 116 Предвид извода, направен в точка 112 по-горе, и без да е необходимо да се проверява дали ищецът е доказал наличието на причинно-следствена връзка, искането за обезщетение за вредата, изведена от невъзможността ищецът да управлява недвижимите си имоти, трябва да бъде отхвърлено като недопустимо.

3) Относно загубите, претърпени в европейските дружества

- 117 Що се отнася до загубите, претърпени в европейските дружества, ищецът посочва, че към момента на приемане на спорните актове той е притежавал 26 % от акциите на френското дружество Codefa Connectique S.A.S. (наричано по-нататък „Codefa“) и е бил акционер в германските дружества Decom Technology GmbH (наричано по-нататък „Decom“) и Senteg GmbH чрез белгийското дружество Soreltek S.A. Спорните актове предизвикали непреодолими трудности за тези дружества, а оттам и обезценяване на стойността им. За да докаже наличието на имуществени вреди при Codefa и Decom, той представя доклад от 21 юли 2015 г., изготвен от счетоводна фирма, вписана в камарата на експерт-счетоводителите в регион Париж Ил дьо Франс (Франция), и представен като приложение А.14 към исковата молба (наричан по-нататък „докладът от счетоводната експертиза“).
- 118 Съветът, подкрепян от Комисията, възразява срещу доводите на ищеца.

i) Относно загубите, претърпени в Senteg и Decom

- 119 Що се отнася до искането за обезщетение за вредата, изведена от претърпените в Senteg и Decom загуби, Съветът, подкрепян от Комисията, поддържа, че това искане е недопустимо. Всъщност ищецът нямал никакво участие в тези дружества. По отношение на Soreltek, което притежавало 80 % от акциите на Decom и 20 % от акциите на Senteg, на което ищецът твърди, че е единственият икономически бенефициент, от устава му или от другите документи по преписката не става ясно, че то било притежавано, пряко или непряко, от ищеца, тъй като било 99 % собственост на люксембургското дружество Wirkkraft S.A. и 1 % на трето дружество. Дори ищецът да е бил икономическият бенефициент на Wirkkraft, правният му интерес от иска би бил твърде непряк в сравнение с този на Senteg или на Decom.
- 120 В репликата си ищецът твърди, че притежава ценните книжа на приносител от Wirkkraft, които предлага при необходимост да представи, че осигурява изцяло финансирането на това дружество и че е единственият икономически бенефициент на Wirkkraft и Soreltek.

- 121 На първо място, що се отнася до Soreltek, в съответствие със съдебната практика, припомнена в точка 99 по-горе, Общият съд не следва да търси и да определя в приложенията основанията и доводите, които би могъл да приеме, че представляват основание на иска. В настоящия случай обаче в точка 76 от исковата молба ищецът се задоволява с твърдението, че „е определен като единствен[ия] икономически бенефициент“ на Soreltek. В подкрепа на това твърдение той препраща само, без каквото и да било уточнение, към четири документа в приложение А.13 към исковата молба.
- 122 Във всеки случай, дори да се предположи, че в настоящия случай Общият съд би могъл да потърси и определи документите, които могат да докажат твърдението на ищеца, следва да се отбележи, че нито един от тези документи, включени в приложение А.13 към исковата молба, не би могъл да докаже това твърдение.
- 123 На първо място, уставът на Soreltek, както е публикуван в *Moniteur belge* [белгийският държавен вестник] (вж. стр. 269—271 от приложенията към исковата молба), по никакъв начин не показва предполагаемия статут на ищеца като единствен икономически бенефициент на това дружество. От него става ясно само че 209 от 210-те акции в Soreltek, т.е. малко над 99 % от тези акции, са собственост на Wirkkraft, а последната акция — на дружеството Transnational Consulting Group. Освен това няма данни и ищецът да осъществява правомощията на управител или изпълнителен директор на Soreltek (вж. стр. 271 от приложенията към исковата молба).
- 124 Второ, двете писма от 11 август и от 8 септември 2010 г. от банка Dexia до Soreltek (стр. 272 и 273 от приложенията към исковата молба) имат за цел да уведомят дружеството, че по искане на кралския прокурор на Брюксел (Белгия) две от сметките му са били блокирани, а след това и закрити. Във всеки случай не се посочва ищецът да има каквото и да било статут на единствен икономически бенефициент по отношение на това дружество.
- 125 Трето, в писмото от 11 февруари 2014 г. (представено два пъти, в два екземпляра на стр. 274 и 275 от приложенията към исковата молба), изпратено от адвокатска кантора до кралската прокуратура на Брюксел, се посочва само качеството на подписващите лица като „адвокати на ищеца и на неговото дружество Soreltek SA“ и до искането за възстановяване на банковите сметки на техните клиенти. В това писмо не се съдържа нищо, което да е в подкрепа на твърдения статут на единствен икономически бенефициент на ищеца по отношение на Soreltek.
- 126 На четвърто място, с писмото от 6 декември 2013 г. на кралския прокурор на Брюксел (стр. 276 от приложенията към исковата молба) адвокатът на ищеца е уведомен, че прокурорът „е разпоредил на същия ден освобождаването на активите, запорирани в това производство срещу г-н Mahmoudian и [срещу] Soreltek SA“ и се изпраща копие на искане от „банка ING до O.C.S.C. [Централен орган за заповест и конфискация на имущество, Белгия] по отношение на преписката за ценните книжа на г-н Mahmoudian (ценни книжа Befimmo SCA-SICAFI)“. Във всеки случай няма каквото и да било позоваване на статута на ищеца като единствен икономически бенефициент по отношение на Soreltek.
- 127 Освен това трябва да се отбележи, че в точка 93 от репликата ищецът просто повтаря, че е икономическият бенефициент на Soreltek, като от това прави извод, че Soreltek било част от неговите активи.
- 128 На второ място, по отношение на Wirkkraft следва да се отбележи, че в исковата молба ищецът не представя никакви доказателства в подкрепа на твърдението си в точка 92 от репликата, че бил икономическият бенефициент и притежател на ценните книжа на приносител от това дружество. Единствено в репликата той „изразява готовност“ да представи оригинала на тези ценни книжа, и от друга страна, твърди, че „финансиране[то] на [...] Wirkkraft се осигурява изцяло от ищеца, който е неговият „икономически бенефициент“, както е видно от декларацията, представена в [п]риложение В.6“.

- 129 От една страна обаче, предвид разпоредбите на членове 76 и 85 от Процедурния правилник ищецът е трябвало да представи с исковата молба доказателства, че както самият той твърди, притежава ценните книжа на приносител на Wirkkraft. По никакъв начин обаче не се опитва да обясни, включително в репликата, защо не е представил такова допълнително доказателство.
- 130 От друга страна, по отношение на декларацията в приложение В.6 към репликата следва да се отбележи, че макар да е с дата 9 декември 2013 г., т.е. малко по-малко от две години преди подаването на разглеждания иск, ищецът по никакъв начин не обосновава факта на представянето ѝ едва на етапа на репликата. Поради това приложение В.6 към репликата, което се оказва, че съдържа само обикновена клетвена декларация, която е подписана от ищеца и не е подкрепена с никакви доказателства, следва да бъде отхвърлено като недопустимо.
- 131 От посочените съображения следва, че ищецът не е доказал, както твърди, че е „икономическият бенефициент“ и притежател на ценните книжа на приносител на Wirkkraft.
- 132 С оглед на посочените дотук съображения следва да се приеме, че при всички случаи, тъй като не е представил никакви доказателства в подкрепа на твърденията си, за да обоснове искането си за обезщетение за вредата от загубите, претърпени в Senteg и Desom, ищецът се позовава на вреди, чието наличие не е доказал по смисъла на съдебната практика, посочена в точка 86 по-горе.
- 133 Следователно това последно искане следва да бъде отхвърлено като недопустимо и във всички случаи като неоснователно.

ii) Относно загубите, свързани с Codefa

- 134 Що се отнася до искането за обезщетение за вредата, изведена от свързаните с Codefa загуби, за да докаже имуществената вреда, която твърди, че е претърпял по отношение на Codefa, ищецът се основава, от една страна, на доклада от счетоводната експертиза, и от друга страна, на няколко копия от документите, отнасящи се до Codefa, включени като приложение А.5 към исковата молба.
- 135 На първо място, трябва да се оцени доказателствената стойност на доклада от счетоводната експертиза.
- 136 В това отношение при липсата на правна уредба на Съюза относно понятието за доказателство, съдът на Съюза е прогласил принцип на свобода на събирането на доказателства или на свобода на доказателствените средства, който трябва да се схваща като възможност, с оглед доказването на даден факт, за привеждане на доказателствени средства от всякакво естество, каквито са свидетелските показания, писмените доказателства, самопризнанията и т.н. (вж. в този смисъл решения от 23 март 2000 г., Met-Trans и Sagpol, C-310/98 и C-406/98, EU:C:2000:154, т. 29, от 8 юли 2004 г., Dalmine/Комисия, T-50/00, EU:T:2004:220, т. 72 и заключение на генералния адвокат Mengozzi по дело Archer Daniels Midland/Комисия, C-511/06 P, EU:C:2008:604, т. 113 и 114). Корелативно съдът на Съюза е прогласил принципа на свободна преценка на доказателствата, съгласно който определянето на надеждността, или с други думи, на доказателствената стойност на доказателство, е оставено на вътрешното убеждение на съда (решение от 8 юли 2004 г., Dalmine/Комисия, T-50/00, EU:T:2004:220, т. 72 и заключение на генералния адвокат Mengozzi по дело Archer Daniels Midland/Комисия, C-511/06 P, EU:C:2008:604, т. 111 и 112).
- 137 За да се установи доказателствената стойност на даден документ, трябва да се вземат предвид няколко аспекта, като произходът на документа, обстоятелствата по неговото изготвяне, неговият адресат и съдържанието му, и да се постави въпросът дали предвид тези елементи

съдържащата се в него информация изглежда разумна и надеждна (решения от 15 март 2000 г., Cimenteries CBR и др./Комисия, T-25/95, T-26/95, T-30/95—T-32/95, T-34/95—T-39/95, T-42/95—T-46/95, T-48/95, T-50/95—T-65/95, T-68/95—T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 и T-104/95, EU:T:2000:77, т. 1838 и от 7 ноември 2002 г., Vela и Tecnagrind/Комисия, T-141/99, T-142/99, T-150/99 и T-151/99, EU:T:2002:270, т. 223).

- 138 В този контекст съдът на Съюза вече е приел, че представен от ищец анализ не може да се счита за безпристрастен и независима експертиза, тъй като е бил поискан и финансиран от самия него и изготвен въз основа на предоставени от него данни, чиято точност или релевантност не е била предмет на каквато и да било независима проверка (вж. в този смисъл решение от 3 март 2011 г., Siemens/Комисия, T-110/07, EU:T:2011:68, т. 137).
- 139 Съдът на Съюза вече е имал повод да потвърди също че експертен доклад може да се счита за доказващ само поради своето обективно съдържание и че само по себе си недоказано твърдение, посочено в подобен документ, не е убедително (вж. в този смисъл решение от 16 септември 2004 г., Valmont/Комисия, T-274/01, EU:T:2004:266, т. 71).
- 140 Именно в светлината на принципите, припомнени в точки 136—139 по-горе, следва да се прецени доказателствената стойност на доклада от счетоводната експертиза в настоящия случай.
- 141 В това отношение е необходимо да се отбележи, че докладът от счетоводната експертиза е изготвен от счетоводна фирма, вписана в камарата на експерт-счетоводителите в регион Париж Ил дьо Франс. В писмото от 21 юли 2015 г. от тази счетоводна фирма до ищеца, намиращо се на стр. 2 и 3 от споменатия доклад, е посочено, че в съответствие с условията, определени на работна среща от 18 юни 2015 г., възложената на това дружество от ищеца задача е да се оценят вредите, причинени от спорните мерки по отношение на участието му в капитала на Codefa и на Desom. За изпълнението на тази задача в писмото по-специално е посочено, че „[този] доклад е изготвен въз основа на документите, които ни бяха предоставени от г-н Fereydoun Mahmoudian“. От текста на това писмо става ясно, че докладът от счетоводната експертиза е изготвен по искане на ищеца с цел да удостовери в рамките настоящия спор действителното наличие и размера на твърдяната имуществена вреда, както и че той се основава предимно на предоставените от ищеца документи. Важно е да се подчертае, че тези документи, към които в някои случаи се препраща в бележки под линия, не са приложени към доклада от счетоводната експертиза.
- 142 Поради контекста, в който е бил изготвен докладът от счетоводната експертиза и по силата на принципите, припомнени в точки 136—139 по-горе, доказателствената стойност на този доклад трябва да се счита за относителна. Той не може да се счита за достатъчен, за да докаже това, което съдържа, по-специално по отношение на действителното наличие и размера на твърдяната вреда. Най-много той може да служи като *prima facie* доказателство, при условие че бъде потвърден с други доказателства.
- 143 На второ място, що се отнася до копията от документи, отнасящи се до Codefa, включени като приложение А.5 към исковата молба, но също и до доклада от счетоводната експертиза, към който ищецът препраща най-общо в точка 71 от исковата молба, най-напред следва да се припомни, че съгласно цитираната по-горе в точка 99 съдебна практика Общият съд не следва да търси и да определя в приложенията основанията и доводите, които би могъл да приеме, че представляват основание на иска. Това важи в още по-голяма степен, когато дадено приложение представлява досие, състоящо се от няколко документа, свързани с даден въпрос или лице, които са възпроизведени на голям брой страници. В такъв случай, при липсата на точно позоваване от представилата ги страна на документите и частите от тези приложения, които тя

иска да подчертае, за да докаже основателността на доводите си, в светлината на цитираната по-горе съдебна практика доказателствената и инструментална стойност на тези приложения значително намалява.

- 144 Това очевидно е така в настоящия случай, що се отнася до приложение А.5 към исковата молба, което, както посочва ищецът, съдържа „[к]опия от документи, свързани с дружеството CODEFA“, представени на стр. 41—154 от приложенията към исковата молба, т.е. общо на 114 страници. При липса на точно позоваване в исковата молба на документите, включени в тези 114 страници от приложение А.5, се налага изводът, че ищецът не е доказал основателността на разглежданите в настоящия случай негови доводи.
- 145 Що се отнася до общото препращане в точка 71 от исковата молба към доклада от счетоводната експертиза, за да се докаже наличието на вредата, понесена от ищеца, по-специално във връзка с акционерното му участие в Codefa, отново трябва да се приеме, че с оглед на разпоредбите на член 76 от Процедурния правилник и на припомнената по-горе в точка 99 съдебна практика такава общо препращане към доклада, представен на стр. 277—290 от приложенията към исковата молба, не може да компенсира липсата на съществени елементи от правните доводи, които трябва да се съдържат в исковата молба.
- 146 На трето място, що се отнася до искането за обезщетение за вредата, изведена от свързаните с Codefa загуби, ищецът твърди, че след приемането на спорните актове срещу ищеца и Fulmen, Codefa е имало затруднения и поради това не е било в състояние да му върне отпуснатите заеми в размер на 220 000 EUR, нито да възстанови инвестицията му в покупката на акции в това дружество през 2009 г. Във връзка с тези трудности ищецът твърди, че през октомври 2010 г. банка Société Générale е закрила банковата сметка на Codefa и е отменила овърдрафт, от който се е ползвало това дружество. Освен това то не е могло да открие сметка в друга банка. Накрая, в резултат от санкциите, наложени на ищеца и на Fulmen, то не е могло да се възползва от помощта, предоставяна от френската държава на предприятия в затруднение, независимо от факта, че е отговаряло на условията за такава помощ. При липсата на финансова подкрепа, която е можело да бъде предоставена от акционер, тези финансови затруднения са довели до неговата ликвидация през 2012 г.
- 147 Първо, по отношение на двата заема на обща стойност 220 000 EUR, за които се твърди, че ищецът е предоставил на Codefa, по принцип следва да се отбележи, че в бележката под линия към точка 72 от исковата молба, ищецът единствено се позовава, без някакво друго уточнение, на приложение А.5 към молбата. Следователно ищецът не е доказал съществуването на тези два заема и поради това с оглед на разпоредбите на член 76 от Процедурния правилник този довод трябва да бъде отхвърлен като недопустим.
- 148 От съображения за изчерпателност, дори да се допусне, че подобно препращане е достатъчно в настоящия случай, и поради това Общият съд би могъл да потърси в приложение А.5 към исковата молба дали даден документ доказва съществуването на въпросните заеми, следва най-малкото да се вземат предвид двата документа, представени съответно на стр. 43 и 44, от една страна, и на стр. 45 и 46, от друга страна, от приложенията към исковата молба. Тези два документа се състоят от два договора за заем, сключени между Codefa като заемополучател и ищеца, като заемодател, съответно за сума в размер на 70 000 EUR и 150 000 EUR, т.е. на обща стойност 220 000 EUR, която, изглежда, съответства на сумата, посочена от ищеца. Следва да се отбележи обаче, както самият ищец признава в съдебното заседание, че тези два договора, изготвени на английски език, не са нито парафирани, нито подписани. При тези обстоятелства, дори доводите, основани на посочените два документа, да се приемат за допустими, тяхната съответна доказателствена стойност би била значително ограничена, тъй като не позволяват да се установи със сигурност наличието на вземането, на което се позовава ищецът, за да обоснове искането си за обезщетение за разглежданата вреда. Този извод не се променя от изтъкнатото от ищеца в съдебното заседание обстоятелство, че от разбивката на счетоводния баланс, част

„Пасиви“ на Codefa (отчет към 30 юни 2011 г.), представена на стр. 80 и 81 от приложенията към исковата молба, е видно, че в позиция „Овърдрафти и банкови заеми“, ред 455002 „MAHMOUDIAN Féreidoun“ е записано нетно задължение от 220 000 EUR към 30 юни 2011 г. Възможно, тъй като Codefa е било ликвидирано повече от шест месеца след изготвянето на тези отчети, не може да се приеме със сигурност, че заемите, отпуснати от ищеца на Codefa, междувременно не са били изплатени частично или дори напълно. Следователно, дори да се приеме, че Общият съд би могъл да вземе предвид този документ в приложение А.5 към исковата молба, на който ищецът не се позовава конкретно в същата, при всички положения подобно споменаване не може да докаже действителното наличие на вредата, за която се твърди, че е претърпяна.

- 149 Второ, относно решението на банка Société Générale да закрие сметките на Codefa и да отмени овърдрафт, от който то се е ползвало, по принцип следва да се отбележи, че в бележката под линия към точка 73 от исковата молба, ищецът препраща единствено и без повече подробности към „[п]риложение А.5, вж. писмо от Société Générale от 2.09.2010 г.“. Както вече беше прието в точка 144 по-горе, подобно препращане не е достатъчно, що се отнася до приложение, съдържащо множество документи, представени на общо 114 страници. Поради това ищецът не е доказал наличието на такива решения, приети от банка Société Générale, следователно предвид разпоредбите на член 76 от Процедурния правилник, този довод трябва да бъде отхвърлен като недопустим.
- 150 От съображения за изчерпателност, дори в настоящия случай да се допусне, че такова препращане е достатъчно, за да потърси Общият съд в приложение А.5 към исковата молба кой е документът, представляващ „писмо от Société Générale от 2.09.2010 г.“, това би позволило да се установи, че този документ е представен на първата страница от приложение А.5, т.е. на стр. 41 от приложенията към исковата молба. Трябва да се отбележи обаче, както самият ищец признава в съдебното заседание, че от текста на това писмо на банка Société Générale не следва по никакъв начин, че закриването на сметката на Codefa и анулирането на овърдрафта в размер на 80 000 EUR, от който то се е ползвало, са в резултат от приемането на спорните актове.
- 151 Трето, що се отнася до предполагаемия отказ на друга банкова институция да открие банкова сметка на името на Codefa поради спорните актове срещу ищеца, следва да се отбележи, че това твърдение в исковата молба не е подкрепено от никакви доказателства. Поради това, предвид разпоредбите на член 76 от Процедурния правилник, този довод трябва да бъде отхвърлен като недопустим.
- 152 Четвърто, що се отнася до твърдението, че Codefa не било в състояние да се възползва от помощта, която обикновено се предоставя на предприятия в затруднение, а то е отговаряло на условията за помощ, отново следва да се посочи, че това твърдение в исковата молба не е подкрепено от никакви доказателства. Поради това, предвид разпоредбите на член 76 от Процедурния правилник, този довод трябва да бъде отхвърлен като недопустим.
- 153 Пето, що се отнася до твърдението, че поради ликвидацията на Codefa ищецът не можел „да възстанови пряко или косвено инвестицията си [за] закупуване на акции през 2009 г.“, следва да се посочи, че този довод в исковата молба не е подкрепен от никакви доказателства. По-специално ищецът не уточнява нито общата сума, която е инвестирал в придобиването на акции в Codefa, нито броя на акциите и тяхната номинална стойност. Поради това, предвид разпоредбите на член 76 от Процедурния правилник, този довод трябва да бъде отхвърлен като недопустим.
- 154 С оглед на всички посочени по-горе съображения, тъй като доводите в подкрепа на искането за обезщетение на претърпяната вреда, изведена от свързаните с Codefa загуби, са отчасти недопустими и отчасти неоснователни, ищецът не е подкрепил с доказателства това искане. Поради това се налага изводът, че то трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

155 Следователно, предвид изводите, направени на точки 133 и 154 по-горе, искането за обезщетение за вредата, изведена от загубите, претърпени от ищеца в европейските дружества, трябва да бъде отхвърлено като отчасти недопустимо и отчасти неоснователно.

4) Относно правните разходи, направени за частично размразяване на средствата на ищеца, а след това и за освобождаване на запорираните банкови сметки

156 Що се отнася до правните разходи, направени за частично размразяване на средствата му, а след това и за освобождаване на запорираните банкови сметки, ищецът твърди, че не му е била предоставена никаква информация относно процедурата, която трябва да се следва, за да разполага с необходимите средства за покриване на личните си разходи. В резултат на това, за да получи частично размразяване от 1 000 EUR на месец, той се е обърнал към адвокатска кантора във Франция, която му е изпратила сметка за хонорар в размер на 8 875 EUR. По сходен начин той упълномощава адвокатско дружество в Белгия, първо, да предприеме необходимите действия пред белгийските органи, а след решението от 28 ноември 2013 г., Съвет/Fulmen и Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775) — да направи необходимите постъпки за освобождаване на запорираните му банкови сметки, което обосновава сметка за хонорар в размер на 8 838 EUR. Така разглежданите правни разходи за хонорари възлизали общо на 17 713 EUR.

157 В репликата ищецът подчертава, че предвид неговата възраст и лично положение му е бил необходим квалифициран съвет за ефективното упражняване на правата му пред банките и публичните органи; фактът, че е изминала една година до размразяването на сумите, необходими за основните му разходи, показвал, че тази борба е сложна и трудна; освен това от приложените документи било видно, че блокирането на сметките му в Белгия е пряко свързано със спорните актове.

158 Съветът, подкрепян от Комисията, възразява срещу доводите на ищеца.

159 По същество, по отношение на вредата, основаваща се на правните разходи, направени през спорния период за частично размразяване във Франция и в Белгия на средствата му, а след това и за освобождаването на запорираните банкови сметки, ищецът иска възстановяване на платените от него за тази цел адвокатски хонорари. В тази връзка той представя като приложения към исковата молба, от една страна, обменената кореспонденция между установената във Франция адвокатска кантора и Генерална дирекция „Трезор“ (Франция) и кореспонденцията между установената в Белгия адвокатска кантора и прокуратурата на Брюксел, и от друга страна, две сметки за хонорари, изготвени от съответните правни кантори. Трябва да се приеме, че под „спорния период“ ищецът има предвид периода между първото включване на името му в спорните списъци на 26 юли 2010 г. (вж. т. 10 по-горе) и заличаването на въпросното име от списъците на 19 декември 2013 г. (вж. т. 22 по-горе) (наричан по-нататък „спорния период“).

160 В това отношение, що се отнася до доказването на действителното наличие на вредата, което в съответствие със съдебната практика, припомнена в точка 86 по-горе, трябва да се направи от ищеца, без да е необходимо произнасяне по въпроса дали в рамките на разглежданото в делото национално производство ищецът е бил длъжен да ползва услугите на адвокат, следва да се отбележи, че той е представил единствено две изготвени от адвокатите му и адресирани лично до него сметки за хонорари на обща стойност 17 713 EUR. За сметка на това не представя никакви доказателства, че тези две сметки за хонорари не само са били действително платени, и преди всичко, тъй като се иска възстановяване в рамките на разглежданата вреда, че те са били платени с негови собствени средства.

- 161 При тези обстоятелства трябва да се направи извод, че ищецът очевидно не е представил убедителни доказателства нито за съществуването, нито за размера на вредата, основаваща се на адвокатските разноски, които той е решил да направи за услугите за правна помощ пред националните органи на Франция и на Белгия. По този начин той очевидно не е успял да докаже, че вредата, основаваща се на правните разходи, които бил направил във Франция и в Белгия и за които иска обезщетение, е действителна и сигурна. Следователно искането за възстановяване на адвокатските разноски, направени от ищеца във Франция и в Белгия, трябва да бъде отхвърлено (вж. в този смисъл определение от 7 февруари 2018 г., AEIM и Kazenas/Комисия, T-436/16, непубликувано, EU:T:2018:78, т. 46 и 47).
- 162 Предвид изводите, направени в точки 107, 116, 155 и 161 по-горе, исканията за обезщетение за имуществена вреда, за която се твърди, че е претърпяна, следва да се отхвърлят отчасти като недопустими и във всички случаи неоснователни и отчасти като неоснователни.

б) Относно твърдяната неимуществена вреда и наличието на причинно-следствена връзка

- 163 Ищецът твърди, че с приемането на спорните актове и запазването на името му в спорните списъци са му причинени два вида неимуществени вреди, а именно, от една страна, накърняване на доброто му име и репутация, за което иска сума в размер на 100 000 EUR, и от друга страна, причиненото в резултат на това страдание с оглед както на затрудненията, свързани с ежедневието му, така и на увреждането на здравето му, за които иска сума в размер на 500 000 EUR.
- 164 В отговора си на въпроса, поставен в рамките на второто процесуално-организационно действие, относно последиците от решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (C-45/15 P, EU:C:2017:402), за настоящото дело, той счита, че в разглеждания случай с оглед на утежняващите обстоятелства, по-специално злоупотребата с власт от страна на Съвета, цялостното поправяне на причинената му неимуществена вреда изисква сума, по-висока от присъдената в посоченото решение.
- 165 Съветът, подкрепян от Комисията, счита, че искането за поправяне на неимуществените вреди следва да бъде отхвърлено.

1) Относно накърняването на доброто име и репутацията

- 166 Ищецът твърди, че накърняването на доброто му име и репутация чрез приемането и публикуването на спорните актове му е причинило неимуществени вреди, различни от имуществените вреди, които произтичат от засягането на личните му отношения с трети лица.
- 167 Освен това последващата отмяна на спорните актове не позволявала цялостното поправяне на неимуществената вреда, претърпяна в резултат на накърняването на доброто му име и репутация, което било удължено и утежнено от факта, че Съветът е изчерпал всички налични средства за правна защита. Едва в производството по обжалване Съветът за първи път изложил твърдения за съществуването на поверителни документи, обосноваващи приемането на спорните актове, без изобщо да докаже, че те съществуват. Независимо от възраженията на ищеца, които били основателни, Съветът решил, без никакви доказателства и без да извърши каквато и да било проверка, да запази името му в спорните списъци почти три години и половина, между 26 юли и 19 декември 2013 г.
- 168 Включването на името му в спорните списъци станало предмет на известна публичност, по-специално чрез използването на медиите от Съвета, както сред иранската бизнес общност, така и в Европа, което допълнително опетнило репутацията му.

- 169 В отговор на доводите на Съвета ищецът възразява, че в решението си от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (T-384/11, EU:T:2014:986), Общият съд признава, че при определени условия в резултат на ограничителни мерки могат да възникнат неимуществени вреди, без да се прави разграничение между физически и юридически лица; предаванията на ВВС и репортажът на френския телевизионен канал TF1, излъчен на 6 юли 2014 г., на които той се позовава, доказват мащаба на медийното отразяване на неговия случай и представят точното измерение на неимуществената вреда, която той е претърпял, ставайки обект на заклеяване от страна на Съвета, по-специално във Франция, и на Запад като цяло.
- 170 Що се отнася до накърняването на доброто име и репутацията на ищеца, Съветът, подкрепян от Комисията, възразява срещу доводите на ищеца.
- 171 Първо, той твърди, що се отнася до обезщетението на неимуществените вреди, че накърняването на репутацията на дадено физическо лице трябва да се разграничава от тази на дружество, което извършва търговска дейност. Поради това случаят по настоящото дело следвало по-специално да се счита за по-близък до този, по който е постановено решение от 28 май 2013 г., *Abdulrahim/Съвет и Комисия* (C-239/12 P, EU:C:2013:331), а не до този, по който е постановено решение от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (T-384/11, EU:T:2014:986). Поради това отмяната на спорните актове срещу ищеца, който е физическо лице, представлявала подходяща форма на поправяне на вредата, нанесена на неговата репутация.
- 172 Второ, ищецът не представял никакви конкретни доказателства за каквото и да е накърняване на личната му репутация или доброто му име, или с други думи — за действителния и сигурен характер на вредата, на която се позовава.
- 173 На първо място, необходимо е още от самото начало да се разгледа доводът на Съвета, че що се отнася до поправянето на неимуществената вреда, следва да се прави разграничение между накърняването на репутацията на физическо лице и накърняването на репутацията на дружество, което осъществява търговска дейност. В този смисъл настоящият случай бил по-близо до случаите по делата, по които са постановени решения от 28 май 2013 г., *Abdulrahim/Съвет и Комисия* (C-239/12 P, EU:C:2013:331), и от 18 февруари 2016 г., *Jannatian/Съвет* (T-328/14, непубликувано, EU:T:2016:86), а не до случая по делото, по което е постановено решение от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (T-384/11, EU:T:2014:986), тъй като отмяната на спорните актове срещу ищеца, който е физическо лице, представлявала подходяща форма на поправяне на вредата за неговата репутация. За разлика от търговско дружество, вредите за репутацията на което биха имали финансови последици и биха могли да бъдат количествено определени в парично изражение, било трудно същият принцип да се приложи по отношение на физическо лице.
- 174 Този довод на Съвета, че Съдът е направил разграничение между физическо лице и юридическо лице във връзка с извъндоговорната отговорност на Съюза за поправяне на неимуществената вреда, причинена от накърняване на репутацията, не може да бъде приет. Всъщност, от една страна, трябва да се посочи, че в точка 72 от решение от 28 май 2013 г., *Abdulrahim/Съвет и Комисия* (C-239/12 P, EU:C:2013:331), Съдът е приел единствено че установяването на незаконосъобразността на разглеждания в посоченото дело акт, чиято същност и предмет са сходни с тези на спорните актове, може да възстанови доброто име на ищеца по това дело, който е физическо лице, или да представлява форма на поправяне на неимуществената вреда, която той е претърпял вследствие на тази незаконосъобразност, и по този начин да обоснове запазването на правния му интерес. От посочената по-горе точка на решението е видно, че по това дело Съдът единствено е приел, че установяването на незаконосъобразността на разглеждания акт е могла да обоснове запазването на правния интерес на ищеца, въпреки че името му е било заличено от спорния списък по същото дело.

- 175 В този смисъл, противно на поддържаното по същество от Съвета, в решение от 28 май 2013 г., Abdulrahim/Съвет и Комисия (С-239/12 Р, ЕУ:С:2013:331), Съдът не заема позиция по въпроса дали това установяване е достатъчно, за да се възстанови изцяло доброто име на ищеца по това дело, или да се приеме като форма на цялостното поправяне на претърпяната от него неимуществена вреда. Освен това следва да се отбележи, че в точка 49 от решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (С-45/15 Р, ЕУ:С:2017:402), Съдът приема, че макар в решение от 28 май 2013 г., Abdulrahim/Съвет и Комисия (С-239/12 Р, ЕУ:С:2013:331), Съдът да е постановил, че отмяната на незаконосъобразните ограничителни мерки може да представлява форма на поправяне на претърпяната неимуществена вреда, все пак това не означава, че тази форма на поправяне на вредата е непременно достатъчна във всички случаи, за да се осигури цялостното поправяне на въпросната вреда.
- 176 Също така следва да се отбележи, че пак в точка 72 от решение от 28 май 2013 г., Abdulrahim/Съвет и Комисия (С-239/12 Р, ЕУ:С:2013:331), Съдът не ограничава последиците от направената там констатация само до физическите лица. В това отношение следва да се припомни, че в точка 70 от същото решение Съдът постановява по-специално че разглежданите ограничителни мерки са имали значителни отрицателни последици и сериозно въздействие върху правата и свободите на съответните лица, обхванати от посочените мерки. Те обаче са приети за прилагането на Регламент (ЕО) № 881/2002 на Съвета от 27 май 2002 година за налагане на някои специфични ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, свързани с Осама бен Ладен, мрежата на Ал Кайда и талибаните, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 467/2001 на Съвета за забрана на износа на някои стоки и услуги за Афганистан, за засилване на забраната на полети и удължаване на замразяването на средства и други финансови ресурси по отношение на талибаните в Афганистан (ОВ, L 139, стр. 9). Следователно въпросният регламент е можело да се отнася както до физически, така и до юридически лица.
- 177 С оглед на посочените по-горе съображения Съветът неправилно твърди по същество, че що се отнася до поправянето на вредата, следва да се прави разграничение между накърняването на репутацията на физическо лице и накърняването на репутацията на дружество, което осъществява търговска дейност.
- 178 На второ място, вече що се отнася до искането на ищеца за обезщетение за твърдяната от него неимуществена вреда поради накърняването на доброто му име и репутация, следва да се отбележи, че спорните мерки имат значителни отрицателни последици и сериозно въздействие върху правата и свободите на съответните лица (вж. в този смисъл решение от 28 май 2013 г., Abdulrahim/Съвет и Комисия, С-239/12 Р, ЕУ:С:2013:331, т. 70). В това отношение, когато дадено лице е обект на ограничителни мерки поради подкрепата, която се твърди, че е оказало за разпространението ядрени оръжия, то публично се свързва с поведение, което е смятано за сериозна заплаха за международния мир и сигурност, а това опозорява посоченото лице и поражда недоверие към него, като така накърнява репутацията му и следователно му причинява неимуществени вреди (решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, Т-384/11, ЕУ:Т:2014:986, т. 80).
- 179 От една страна, опозоряването и недоверието, до които са довели ограничителни мерки като разглежданите в настоящия случай, се свързват с желанието му да участва в дейности, които международната общност смята за осъдителни. Следователно засегната е не само сферата на текущите икономически и финансови интереси на съответното лице (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, Т-384/11, ЕУ:Т:2014:986, т. 82).
- 180 От друга страна, накърняването на репутацията на въпросното лице е още по-тежко, доколкото произтича не от изразяването на лично мнение, а от заемането от институция на Съюза на официално становище, което е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* и е придружено със задължителни правни последици (решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, Т-384/11, ЕУ:Т:2014:986, т. 83).

- 181 С оглед на изложеното дотук, налага се изводът, че в настоящия случай приемането на спорните актове и запазването на името на ищеца в спорните списъци са му причинили неимуществени вреди, различни от имуществените вреди, които се дължат на засягането на неговите икономически и финансови интереси. Ето защо трябва да му бъде признато правото да бъде обезщетен за тези вреди (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 85).
- 182 Що се отнася до действителното наличие на твърдяната неимуществена вреда, следва да се припомни, що се отнася по-специално до подобна вреда, макар представянето на доказателства или на доказателствени искания да не се счита непременно за условие за признаването на подобни вреди, най-малкото ищецът е длъжен да докаже, че поведението, в което се упреква въпросната институция, е било от естество да му причини подобна вреда (вж. решение от 16 октомври 2014 г., *Evropaiki Dynamiki/Комисия*, T-297/12, непубликувано, EU:T:2014:888, т. 31 и цитираната съдебна практика; в този смисъл вж. също решение от 28 януари 1999 г., *VAI/Комисия*, T-230/95, EU:T:1999:11, т. 39).
- 183 Освен това, макар в решение от 28 май 2013 г., *Abdulahim/Съвет и Комисия* (C-239/12 P, EU:C:2013:331), Съдът да е постановил, че отмяната на незаконосъобразните ограничителни мерки може да представлява форма на поправяне на претърпяната неимуществена вреда, това не означава, че тази форма на поправяне на вредата непременно е достатъчна във всички случаи, за да се осигури цялостното поправяне на въпросната вреда, тъй като всяко решение в тази връзка следва да бъде взето въз основа на преценка на обстоятелствата в конкретния случай (решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 49).
- 184 В настоящия случай наистина отмяната на спорните актове с решение от 21 март 2012 г., *Fulmen и Mahmoudian/Съвет* (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), в което се приема, че свързването на ищеца с разпространението на ядрени оръжия е неоснователно и следователно неправомерно, може да представлява форма на поправяне на понесената от него неимуществена вреда, за която той иска обезщетение в настоящия случай. При все това, с оглед на обстоятелствата по случая, тази отмяна не може да представлява цялостно поправяне на въпросната вреда.
- 185 Всъщност, както следва от посочената в точка 178 по-горе съдебна практика, приемането на спорните актове, и на това основание — твърдението за участието на ищеца в разпространението на ядрени оръжия, го опозорява и поражда недоверие към него, като така накърнява репутацията му и следователно социалните и семейните му отношения (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 88).
- 186 Тези последици, действието на които е продължило почти три години и половина и които са в основата на претърпените от ищеца неимуществени вреди, не могат да бъдат изцяло неутрализирани с последващото в настоящия случай констатиране на незаконосъобразността на обжалваните актове по посочените по-нататък причини.
- 187 Първо, приемането на ограничителни мерки спрямо дадено лице обичайно привлича по-силно вниманието и предизвиква повече реакции, по-специално извън територията на Съюза, отколкото последващата им отмяна (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 88).
- 188 Второ, твърдението на Съвета, изложено спрямо ищеца, е с особена тежест, доколкото свързва последния с разпространението на ядрени оръжия, т.е. с дейност, която за Съвета представлява опасност за международния мир и сигурност (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 89).

- 189 Трето, както се вижда от точка 21 по-горе, това твърдение изобщо не е подкрепено с релевантни данни или доказателства (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 90).
- 190 Четвърто, при всички положения, въпреки че Съветът е можел да заличи по всяко време от списъците името на ищеца, публикувано в Официален вестник, или поне да го измени или допълни, за да поправи евентуална опорочаваща това вписване незаконосъобразност, то е оставено в списъците през период от почти три години и половина, независимо от протестите на ищеца, по-специално относно липсата на доказателства по отношение на твърденията срещу него. В това отношение преписката не съдържа информация, подсказваща, че по своя инициатива или в отговор на протестите на ищеца в даден момент или на някакво основание Съветът е проверил дали споменатото твърдение е основателно, за да ограничи произтичащите от това вредоносни последици за ищеца (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 91).
- 191 Такава проверка при всички положения е обоснована, особено в настоящия случай след произнасянето на решение от 21 март 2012 г., *Fulmen и Mahmoudian/Съвет* (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), предвид тежестта на констатираната незаконосъобразност въз основа на установената съдебна практика. Всъщност, макар това решение да е могло поне отчасти да представлява обезщетение за претърпяната от ищеца неимуществена вреда, то не би могло при никакви обстоятелства да има някакво действие в тази връзка в периода след произнасянето му, период от приблизително една година и девет месеца, през който името на ищеца е запазено в списъците.
- 192 Без изобщо да се поставя под въпрос правото на съответната институция да обжалва решението на Общия съд, с което се слага край на производството пред тази инстанция, или отлагането на последиците от такова решение, произтичащо от разпоредбите на член 60, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, трябва да се приеме, че с оглед на тежестта на констатираното от Общия съд неправомерно поведение в рамките на основан на правото Съюз съответната институция е длъжна да извърши проверка на санкционираните от Общия съд преценки, дори и успоредно с обжалването. Това изискване няма за цел да накара съответната институция да започне да изпълнява веднага решението на Общия съд, а както е видно от точка 91 от решение от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (T-384/11, EU:T:2014:986), да провери дали предвид направените от Общия съд заключения оспорените актове биха могли или дори би трябвало да бъдат оттеглени, заменени или изменени с цел ограничаване на неблагоприятните им последици.
- 193 Всъщност така причинените неимуществени вреди от запазването на името на ищеца в списъците след постановяването на решение от 21 март 2012 г., *Fulmen и Mahmoudian/Съвет* (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), които ищецът изрично посочва в исковата молба, се различават от вредите, настъпили преди постановяването на това решение. Така, както поддържа ищецът, с оглед на установената съдебна практика във въпросното решение Общият съд официално е направил заключение за неправомерния характер на включването на името му в списъците поради липсата на доказателства в подкрепа на твърденията срещу него.
- 194 Следователно в конкретния случай именно с оглед на констатациите и заключенията, направени от Общия съд в решение от 21 март 2012 г., *Fulmen и Mahmoudian/Съвет* (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), Съветът е могъл да провери дали запазването на името на ищеца в списъците, а именно без никакви доказателства в подкрепа на твърденията срещу него, е било оправдано, без да се създава опасност от допълнително утежняване на вредите, които вече е претърпял към момента на постановяване на решението.

- 195 Този извод не може да се промени от решение от 28 ноември 2013 г., Съвет/Fulmen и Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775). Всъщност, тъй като в това съдебно решение Съдът само разглежда и отхвърля жалбата, подадена от Съвета срещу решението за отмяна от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), той не е могъл да се произнесе относно поправянето на неимуществената вреда, причинена от запазването на името на ищеца в спорните списъци след постановяването на това последно решение.
- 196 С оглед на изложеното по-горе, и най-вече на съображенията в точки 190—195 по-горе, се налага изводът, че отмяната на включването на името на ищеца с решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), не представлява пълно поправяне на претърпяната от ищеца неимуществена вреда.
- 197 На трето място, необходимо е да се изследва дали, както твърди ищецът, някои допълнителни фактори са могли да допринесат за утежняването на претърпяната от него неимуществена вреда, и поради това е следвало да бъдат взети предвид при оценката на обезщетението за претърпяната от него вреда.
- 198 Най-напред, що се отнася до предполагаемото удължаване и утежняване на претърпяната от ищеца неимуществена вреда, с мотива че Съветът, от една страна, е изчерпал правните средства за защита, предоставени му по силата на Договора за функционирането на ЕС, по-специално като е подал жалба срещу решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), и от друга страна, е повдигнал за първи път пред Съда някои основания или доводи в подкрепа на тази жалба, включително е посочил доказателства, съдържащи поверителна информация, на които се позовава, без да ги предоставя и които подкрепяли спорните актове, този довод не може да бъде приет. Всъщност по същия начин и по същите причини, поради които в точки 70—76 по-горе е постановено, че такива обстоятелства не могат да представляват утежняващ фактор за допуснатата от Съвета неправомерност, те по принцип не могат и да бъдат в основата на каквато и да било неимуществена вреда в състояние да ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза.
- 199 На следващо място, що се отнася до излъчването на репортажа в предаването „Между седем и осем“ на френския телевизионен канал TF1, не може да се приеме, както твърди ищецът, че поради съдържанието на репортажа, той бил претърпял допълнителни неимуществени вреди, тъй като това предаване, достъпно онлайн в интернет, всъщност е посветено изключително на последиците от спорните актове за Fulmen, а не за ищеца. Във всеки случай, дори да се приеме, че предаването е свързано и с интересите на ищеца, от това следва, че то е могло да допринесе за възстановяването на репутацията на същия. Всъщност то осигурява по-специално публичността на отмяната на спорните актове от съдилищата на Съюза. Въпреки това, с оглед на особено сериозното твърдение, отправено от Съвета срещу ищеца, излъчването на това предаване, противно на поддържаното от Съвета, не може да се счита за способно да компенсира неблагоприятните последици на спорните мерки върху репутацията на ищеца.
- 200 Накрая, що се отнася до излъчването от страна на ВВС на снимка на ищеца, а на 24 май 2011 г. — и на предаване, в което според ищеца е участвал говорителят на Съвета и е обявил по отношение на няколко лица, спрямо които са наложени санкции от Съвета, че „в крайна сметка е доказано, че всички решения, взети от Европейския съюз, са правилни“, в допълнение към факта, че в исковата молба ищецът не представя подробности, които да дадат възможност на Общия съд да установи съществуването и съдържанието на тези предавания, трябва да се счита, че въпросните предавания и изявленията, които според Съвета са на говорителя на Европейската служба за външна дейност (ЕСВД), а не на говорителя на Съвета, не биха могли да доведат до увеличаване на вредата, причинена на ищеца от спорните актове. Всъщност, въпреки че тези изявления са направени в момент, когато Общият съд е бил сезиран с жалба за отмяна на спорните актове, въпросните изявления, както са представени от ищеца в исковата молба, могат само да отразят убежденията на техния автор, представител на институция на

Съюза, относно законосъобразността на решенията, приети от тази институция по отношение на „няколко лица, санкционирани от Съвета“. Следователно, в допълнение към факта, че всяка страна по висящо дело пред юрисдикция на Съюза е свободна да изразява убежденията си по отношение на правилността на своите действия, трябва да се посочи, че при всички положения изявленията, за които се твърди, че са били направени по този начин, не са се отнасяли лично до ищеца.

201 С оглед на всички изложени по-горе съображения искането за обезщетение за неимуществените вреди, произтичащи от накърняването на доброто име и репутацията на ищеца, следва да бъде уважено. На това основание, оценявайки тези вреди *ex aequo et bono*, Общият съд приема, че присъждането на сумата от 50 000 EUR представлява подходящо обезщетение.

2) Относно вредите, свързани с ежедневните житейски затруднения и с увреждането на здравето

202 Що се отнася до вредата, произтичаща от понесените страдания поради ежедневните житейски затруднения и увреждането на здравето му, ищецът оценява тази вреда на 500 000 EUR.

203 Съветът, подкрепян от Комисията, счита, че представените от ищеца документи не са достатъчни, за да обосноват обезщетението за неимуществени вреди в размер на 500 000 EUR.

i) Относно вредата, произтичаща от претърпяното страдание поради ежедневните житейски затруднения

204 Ищецът твърди, че тъй като средствата, с които разполага в Съюза, са били замразени, след приемането на спорните актове той се оказва в много тежко финансово и лично положение, лишен от възможността не само да поддържа стандарта си на живот, но и да задоволява основните си нужди и тези на близките си, като например плащането на разходи за лечение, замената на мобилния си телефон, плащането на застраховката на жилището си. Той твърди, че едва от януари 2012 г., т.е. 18 месеца след приемането на първите спорни актове, му е предоставена сумата от 1 000 EUR месечно, за да посреща ежедневните си нужди. Затова в продължение на повече от година той е трябвало да живее със заеми от лица от обкръжението си.

205 Що се отнася до разходите му, той припомня, че е трябвало да подаде обосновано искане до компетентния орган, за да получи необходимата сума. Разрешението за плащане на данъците, застраховките и задълженията му е било издадено едва на 25 март 2011 г., което довело до значителни забавяния в плащанията, санкции и много административни неприятности. Той добавя, че всяко плащане изисквало представянето на фактура и специалното разрешение на банката или на компетентния административен орган, или плащане в брой, което водело до големи неприятности и допълнително ежедневно безпокойство. Той не е имал право да пътува в европейски държави, различни от Франция, нито да ползва полети с междинно кацане на летище на Съюза, разположено извън Франция, когато пътува извън Съюза. Всяко лице от семейното, социалното и професионалното му обкръжение, дори и наемателят на апартамента му в Белгия, е било разпитано от службите за сигурност на държавите членки. Искането на племенницата му за получаване на френско гражданство по натурализация е било отхвърлено под претекст, че била свързана с него и че е провела двумесечен стаж във Fulmen, което породило у него чувство на вина. Тъй като е трябвало да вземе повече от 20 000 EUR заеми от своите близки, за да задоволява основните си нужди, той се чувствал унижен и живеел в тревожност за бъдещето, ако здравословното му състояние се влоши. Той също така страдал от силно чувство за несправедливост предвид положението си. Телевизионният репортаж в предаването „Между 7 и 8“, излъчен по френския телевизионен канал TF1 на 6 юли 2014 г., показал мащаба на въздействието на ограничителните мерки върху личното му положение.

- 206 В репликата ищецът категорично отхвърля инсинуациите на Съвета, че е имал право да напусне Франция, за да се премести в Иран.
- 207 Що се отнася до страданията, понесени от ищеца в резултат на ежедневните житейски затруднения, Съветът посочва, че не оспорва, че разглежданите мерки са засегнали ежедневието на същия. Въпреки това в дубликата той заявява, че не признава изрично наличието на подлежаща на обезщетяване неимуществена вреда, понесена от ищеца. Всъщност той твърди, че разходите, на които се позовава ищецът, а именно разходите за лечение и застраховка или данъците, са обхванати от разпоредбите на член 26 от Регламент № 267/2012, който предвижда освобождаването на замразени финансови средства, необходими за удовлетворяване на основните нужди на засегнатото от мярка по замразяване на средства лице. Съветът не можел да носи отговорност за бавното или неправилно функциониране на системата, въведена от държавите членки в изпълнение на тази разпоредба. Също така той не можел да носи отговорност за разпитите на лицата от семейното, социално и професионално обкръжение на ищеца и на неговия наемател, решението за които е било взето от органите за сигурност или полицията на държавите членки. Що се отнася до отказа за предоставяне на френско гражданство по натурализация на племенницата на ищеца, правната уредба на Съюза относно ограничителните мерки не съдържа каквито и да било разпоредби, които да имат за цел или резултат да се попречи на получаването на гражданство по натурализация от членовете на семействата на лицата, за които се отнасят такива мерки. Във всеки случай, от една страна, не ставало въпрос за лична вреда, претърпяна от ищеца, и от друга страна, посоченият отказ за натурализация се основавал на факта, че племенницата на ищеца е провела стаж във Fulmen, а не на родствения ѝ отношения с ищеца.
- 208 Що се отнася до невъзможността на ищеца да поддържа стандарта си на живот, това било обстоятелство, което е трудно да се определи като действителна и сигурна вреда и чийто истински размер при всички положения бил спорен. С оглед на естеството на твърдените вреди, при обстоятелствата в настоящото дело не следвало да се присъжда обезщетение. Животът на ищеца не бил претърпял сътресение до степента, в която той твърди, тъй като бил запазил през цялото време иранското си гражданство, както и място си на пребиваване и икономически връзки в Иран, където е можел да продължи да се ползва от обичайния си стандарт на живот, дори когато същият е засегнат в Европа.
- 209 Не било допустимо ищецът да иска обезщетение за всички претендирани вреди, произтичащи от ограничение за достъп, в случая — от отказан достъп на борда на въздухоплавателно средство на летище, намиращо се извън Франция — тъй като, за разлика от мерките за замразяване на средства, ограниченията за достъп не са въведени чрез приемането на регламент на основание член 215 ДФЕС.
- 210 Що се отнася до страданията, причинени от ежедневните житейски затруднения, следва да се разграничат три категории вреди, които ищецът твърди, че е претърпял.
- 211 Първо, що се отнася до забраната за пътуване в европейски държави, различни от Франция, и за междинни кацания на летище в Съюза, разположено извън Франция при пътуване извън Съюза, в резултат на което по-специално спрямо ищеца е взето решение да не бъде допуснат на борда на въздухоплавателно средство на 17 юли 2011 г., трябва да се припомни, както посочва Съветът, че тези мерки се основават на разпоредбите на член 19 от Решение 2010/413, които заменят разпоредбите на член 4 от Обща позиция 2007/140. Както обаче беше направен извод в точки 47 и 48 по-горе, Общият съд не е компетентен да разглежда искането за обезщетение на ищеца, доколкото той има за цел да получи обезщетение за вредите, които твърди, че е претърпял в резултат на приемането на Решение 2010/413. Ето защо не е допустимо ищецът да иска обезщетение за тези вреди.

- 212 Второ, ищецът неправилно отправя срещу Съвета оплакване за нарушение, което по същество се основава на бавния процес на обработване от страна на националните органи на заявленията на ищеца за получаването на месечна сума с цел да удовлетворява всички свои основни ежедневни нужди.
- 213 Всъщност съгласно разпоредбите на член 19 от Регламент № 961/2010 — един от спорните актове — като изключение от член 16 от същия регламент е предвидено, че компетентните органи на държавите членки, посочени на уебсайтовете, изброени в приложение V от посочения регламент, при определени условия могат да разрешат освобождаване или предоставяне на определени замразени средства или икономически ресурси, по-специално съгласно член 19, параграф 1, буква а), подточка i) от Регламента, „необходими за удовлетворяване на основните нужди на лицата, включени в списъка в приложение VII или VIII, и на членовете на семействата им, които са на тяхна издръжка, включително разходи за хранителни продукти, наем или ипотека, лекарства и медицинско лечение, данъци, застрахователни премии и разходи за комунални услуги“.
- 214 Поради това ищецът неправилно счита Съвета отговорен за вредите, причинени от бавния процес на обработване на заявленията му до компетентните органи на държавите членки за освобождаването или предоставянето на достъп до негови замразени финансови средства или икономически ресурси, за да може да удовлетворява основните си ежедневни потребности, а именно и в частност — плащането на разходи за лечение, включително на член на семейството му, като се има предвид, че ищецът не уточнява дали посоченото лице е на негова издръжка, застраховка на жилището, данъци, задължения, разходи за телефонен номер и дори нов телефон. Такива вреди, дори да се допусне, че са доказани, могат да бъдат приписани единствено на компетентните органи на държавите членки, определени с Регламент № 961/2010.
- 215 Трето, що се отнася до вредата, произтичаща по същество от стреса и чувството на тревожност, унижение и вина, по-специално спрямо неговите близки, които ищецът твърди, че са му причинени от спорните актове, тъй като го лишават от средствата за поддържане на предишния му стандарт на живот, още от самото начало трябва да се уточни, че тези вреди са различни от вредите, произтичащи от накърняването на доброто име и репутацията на ищеца, които бяха разгледани по-горе и за които Общият съд реши в точка 201 по-горе да присъди обезщетение в размер на 50 000 EUR. Всъщност, както е видно от точка 82 от решение от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет* (T-384/11, EU:T:2014:986), последната вреда произтича по-специално от опозоряването и недоверието, до които са довели ограничителни мерки като спорните мерки и които се свързват с желанието на определеното лице да участва в дейности, които международната общност смята за осъдителни.
- 216 В настоящия случай обаче, що се отнася до твърдяната неимуществена вреда от засягането на социалния и семейния живот на ищеца, предизвикано от спорните актове, трябва да се посочи, че тя не произтича от опозоряването или недоверието в резултат от предполагаемото желание на ищеца „да участва в дейности, които международната общност смята за осъдителни“, а тъй като е физическо лице — от влошаване, по същество, на неговия семеен и дори социален образ, поради внезапната му невъзможност поради замразяването на неговите финансови и икономически активи, да запази предишния си стандарт на живот.
- 217 От всички материали в преписката по делото, които се отнасят по-специално до стандарта на социален и семеен живот на ищеца, става ясно обаче, че същият е доказал действителния и сигурен характер на твърдените и разглеждани понастоящем вреди. Освен това от същите материали следва, че тази вреда произтича задължително и пряко от спорните актове. В допълнение, въпреки че в това отношение Съветът не признава съществуването на неимуществени вреди, както в своите писмени становища, така и в изказванията си в съдебното заседание, той не оспорва, че спорните мерки са засягали ежедневния живот на ищеца.

- 218 С оглед на изложеното дотук трябва да се приеме, че приемането на спорните актове и запазването на името му включено в спорните списъци са причинили на ищеца подлежаща на обезщетяване неимуществена вреда, която се различава не само от имуществените вреди, причинени от засягането на неговите икономически и финансови интереси, но и от неимуществените вреди, произтичащи от накърняването на доброто му име и на неговата репутация.
- 219 Що се отнася до размера на обезщетението, което следва да се присъди на ищеца за тази неимуществена вреда при обстоятелствата в конкретния случай, въпреки че заличаването на името на ищеца би трябвало по принцип да му е позволило да си възвърне пълната свобода да използва без ограничения своите активи и икономически ресурси, които са били замразени, от друга страна, то по никакъв начин не е могло да поправи разглежданата тук вреда, която е произвела своето въздействие през спорния период. Всъщност, както Съдът вече е постановил, самото замразяване на средства поради широкия си обхват дестабилизира както професионалния, така и личния живот на съответните лица (вж. решение от 28 май 2013 г., Abdulrahim/Съвет и Комисия, C-239/12 P, EU:C:2013:331, т. 70 и цитираната съдебна практика). Следователно трябва да се приеме, че отмяната на спорните актове сама по себе си не може да доведе нито до цялостното поправяне на посочената вреда, нито дори до ограничаване на размера на присъжданото обезщетение.
- 220 Като се имат предвид видът и сериозността на неимуществените вреди, претърпени от ищеца, и фактът, че такива неимуществени вреди не могат да се изчислят въз основа на количествено измерими стойности, те трябва да се оценят ex aequo et bono. В тази връзка, като подходящо обезщетение следва да се присъди сума в размер на 500 EUR за всеки месец, в който името на ищеца е било включено в спорните списъци. В съответствие с това, тъй като ищецът е бил включен в посочените списъци от юли 2010 г. до декември 2013 г., т.е. за 42 месеца, сума в размер на 21 000 EUR представлява подходящо обезщетение за вредите от понесените страдания в резултат на ежедневните житейски затруднения, а именно по същество от засягането на стандарта на социален и семеен живот на ищеца.
- ii) Относно вредата, свързана с увреждането на здравето*
- 221 По отношение на вредата, основана на увреждането на здравето му, ищецът твърди, че след приемането на спорните актове е трябвало да започне лечение с антидепресанти и в тази връзка като приложение А.11 към исковата молба е представил медицинско свидетелство.
- 222 В приложение В.8 към репликата ищецът прилага, „Доколкото е необходимо“, ново медицинско свидетелство.
- 223 По отношение на увреждането на здравето на ищеца Съветът твърди, че евентуалното обезщетение следвало да се основава на конкретни доказателства. В настоящия случай обаче ищецът не бил приложил заключение от медицинска експертиза, а представил единствено първо медицинско свидетелство, посочващо увреждане на здравето му, което не било нито постоянно, нито необратимо, а с репликата — второ медицинско свидетелство, което е особено кратко и не позволява да се направи оценка на усложненията, свързани със здравето на ищеца, до които са могли да доведат спорните актове.
- 224 Що се отнася до вредата, свързана с увреждането на здравето му, ищецът твърди, че е пристъпил към лечение с антидепресанти и във връзка с това представя в приложение А.11 към исковата молба медицинско свидетелство от 14 декември 2010 г., изготвено от болничен лекар психиатър в Париж. В свидетелството лекарят удостоверява, че ищецът е имал „тежък

синдром на тревожност и депресивен синдром“, което изисква много редовни лекарствени и психиатрични грижи. Според същия лекар в края на юли 2010 г. е настъпило значително влошаване на здравословното състояние на ищеца.

- 225 Вярно е, че това медицинско свидетелство, представено от ищеца, само по себе си е в състояние да подкрепи твърдението му, че е трябвало да започне лечение с антидепресанти след приемането на спорните актове. От последния параграф на това удостоверение обаче се подразбира, че то е изготвено само въз основа на съобщени от ищеца данни. От въпросното медицинско свидетелство не следва, че диагнозата на лекаря се основава или на извършено от него в миналото проследяване на здравословното състояние на ищеца, или на медицински доклади и изследвания, които са били изготвени от един или няколко лекари, които преди това са преглеждали ищеца. Освен това следва да се отбележи, че както удостоверява лекарят, той е поел грижите по отношение на ищеца едва от септември 2010 г., т.е. два месеца след приемането на спорните актове. При тези обстоятелства, за да се докаже, че влошаването на здравословното му състояние е настъпило към момента на приемане на спорните актове, е било необходимо най-малкото ищецът да предостави на този лекар документи, които са могли да му позволят да оцени общото здравословно, включително психиатрично, състояние на ищеца преди приемането на тези актове. Нищо в преписката по делото обаче не показва, че такива документи са били предоставени. Трябва също да се отбележи, че ищецът не прилага никакви документи, доказващи, че му е било предписано лечение с антидепресанти след датата на съставяне на медицинското свидетелство.
- 226 Що се отнася до медицинското свидетелство, представено с репликата като приложение В.8 към нея, следва да се отбележи, че същото е от 12 януари 2016 г. и е било изготвено от лекар психиатър. Що се отнася до допустимостта на такъв документ, наистина може единствено да се посочи, че всъщност ищецът не обосновава по никакъв начин, освен с обичайната формулировка „доколкото е необходимо“, представянето на това ново свидетелство на етапа на репликата. Въпреки това, по отношение на вреда, изведена от увреждане на здравето, в този случай е напълно възможно или дори достатъчно ищецът да уточни, че желае да даде информация за промените в здравословното си състояние след първото медицинско свидетелство, издадено през 2010 г. Във всеки случай, дори ако се приеме, че този документ от преписката по делото е допустим, прочитът на въпросното свидетелство не показва конкретна промяна в здравословното състояние на ищеца, а в най-добрия случай е доказателство, че ищецът страда от синдром на тревожност и депресивен синдром, който изисква провеждането на лечение.
- 227 Следователно, въпреки че медицинските свидетелства, представени от ищеца, показват, че е имал определени здравословни проблеми през 2010 г. и 2016 г., те не съдържат никакви доказателства, които да сочат, че тези проблеми са свързани със спорните актове. Поради това те не могат да докажат наличието на причинно-следствена връзка, а оттам искането за обезщетение за вредата, основана на увреждане на здравето на ищеца, трябва да бъде отхвърлено (вж. по аналогия решение от 12 септември 2007 г., Combescot/Комисия, T-250/04, EU:T:2007:262, т. 100).
- 228 От изложените по-горе съображения следва, че ищецът не доказва нито действителния и сигурен характер на вредата, свързана с увреждането на здравето му, нито причинно-следствената връзка. Поради това искането за обезщетение за тази вреда следва да бъде отхвърлено като неоснователно.
- 229 Предвид изводите, направени в точки 201, 220 и 228 по-горе, искането на ищеца за обезщетение за неимуществените вреди трябва да бъде уважено частично. Оценявайки претърпените от ищеца неимуществени вреди *ex aequo et bono*, Общият съд приема, че присъждането на сумата от 71 000 EUR представлява подходящо обезщетение.

230 В заключение, настоящият иск за обезщетение трябва да бъде уважен и на това основание на ищеца да се присъди обезщетение в размер на 71 000 EUR за претърпените от него неимуществени вреди. Искането за обезщетение за имуществените вреди обаче се отхвърля.

IV. По съдебните разноски

231 Съгласно член 134, параграф 2 от Процедурния правилник, когато има няколко загубили делото страни, Общият съд взема решение по разпределянето на съдебните разноски.

232 В настоящия случай Съветът е загубил делото частично, що се отнася до искането за обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, докато ищецът е загубил делото по отношение на искането си за обезщетение за имуществени вреди. При това положение следва да се постанови, че всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.

233 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Поради това Комисията следва да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

- 1) **Осъжда Съвета на Европейския съюз да плати на г-н Fereydoun Mahmoudian обезщетение от 71 000 EUR за претърпените от него неимуществени вреди.**
- 2) **Отхвърля иска в останалата му част.**
- 3) **Г-н Fereydoun Mahmoudian, Съветът и Комисията понасят направените от тях съдебни разноски.**

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 2 юли 2019 година.

Подписи

Съдържание

I. Обстоятелствата по спора	2
II. Производството и исканията на страните	4
III. От правна страна	6
A. Относно компетентността на Общия съд	6
B. По същество	7
1. Относно твърдяната неправомерност	8
2. Относно твърдяната вреда и наличието на причинно-следствена връзка между неправомерността на поведението, на което се основава искът, и тази вреда	12
a) Относно твърдяната имуществена вреда и наличието на причинно-следствена връзка	13
1) Относно намаляването на стойността на финансовите активи на ищеца, дължащо се на липсата на динамично управление	14
2) Относно пропуснатите ползи от управлението на недвижимите имоти	17
3) Относно загубите, претърпени в европейските дружества	18
i) Относно загубите, претърпени в Senteg и Decom	18
ii) Относно загубите, свързани с Codefa	20
4) Относно правните разходи, направени за частично размразяване на средствата на ищеца, а след това и за освобождаване на запорираниите банкови сметки	24
b) Относно твърдяната неимуществена вреда и наличието на причинно-следствена връзка	25
1) Относно накърняването на доброто име и репутацията	25
2) Относно вредите, свързани с ежедневните житейски затруднения и с увреждането на здравето	31
i) Относно вредата, произтичаща от претърпяното страдание поради ежедневните житейски затруднения	31
ii) Относно вредата, свързана с увреждането на здравето	34
IV. По съдебните разноски	36